...مينه!

...ريكا جگړه بې پايلې سرته رسېدلې، د
...و ښه وه له ځانه سره د خپل مين د زړه له
...چې تا وګټله ـ امريكې خو د خپلې ډرامې
...ځې دور ناځوانۍ هم ټولې د دې كيسې
... وطن په غرونو كې له لږ شمېر شعوري
... كه دولتي او انجويي كړې وې او كه عام
...ي داسې ګڼلي وو، چې د لنګو مېښو له
...ی.

...ه ده چې تللی وخت په بېرته نه راګرځي او
... او كه نه نو په دومره اوږده موده كې خو
...ب خان او ايمل خان په څېر يې دا خاوره
... پردي اېښودونكي قدمونه د خاورې بې
...س مهال خاورې ته د پرديو راتګ لكه په
...ات شمېر ځناورو په منځ كې مرداره پرته
... په دې مردارو غوښو سرې دي، ننګ هېر
... خان غوندې پښتنو سره چې په قبرونو
...لوی سبب دی، چې اوږده موده هغه د
... بهرنيو شتون تجربه كوو) ـ د ناول دا
...ه دې خاوره كې تنګه شوې او د خپل مين
...وسه دلته دي. ډېر يې چې واړه راغلي وو،
... اوس يې سرونه سپين شوي دي. په هر
... بدرنګيو كې او په هغومره نفرتونو كې يې

...رونه مړه به شي
... كې تنګ شوي دي
... ګهيځ

تا وګټله!!

ګرمي وه او لمر لکه د مزدور په سر بادار، کلک ولاړ ؤ. زه له نورو ورځو لږ ناوخته راغلی وم، تر ما وړاندې د مزدورانو او نورو خلکو لیکه چې تالاشۍ او لومړۍ دروازې نه د تېرېدو په تمه ولاړ وو، دومره اوږده وه چې د اسمان له سور لمر سره یې د زړونو په خفه کولو کې سیالي کوله.

د خلکو له دومره ګڼې ګوڼې داسې ښکاریده، چې د کلیو او ښار ټول بې روزګاره دلته راغلي وي او یا داسې چې په نورو ځایونو کې هېڅ د کار روزګار درکونه نه وي.

نه شوه کېدای چې د خلکو له لیکې په ځان پسې وګورې ځکه دلته اصول داسې وو، چې پوځیان یې په وسله او نورو وسایلو سمبال ولاړ وو، هلته د دننه کېدونکو خلکو ټول حرکات د امنیتي کمرو نه غیر په مخامخ ډېر [illegible] نو، چې یو یې بې نوبتي هم وه، هېڅ شان نه و.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ساعت وروسته مې نوبت راغی، خوله مې په وتو - وتو په بدن کې وچه شوې وه، مخې ته د ولاړ ترجمان اشارې ته سترګې وم. يوه بهرنۍ سرتېرې راته د ورتلو ګوته وښوروله، ورنږدې شوم، د نورو په څېر ما هم د تالاشۍ لپاره ورته لاسونه پورته کړل، د پلټنې پر مهال يې د عطرو په وړه ښيښه ګوتې ولګېدې، پخپله ژبه يې وويل:

- دا څه دي؟
- دا عطر دي
- ته په انګليسي پوهېږې؟
- هو! لږ لږ

پوزې ته يې يوړل، په داسې حال کې چې د عطرو له بويولو سره يې سترګې پټې کړې، ويې ويل:

- نو په دومره کوچنۍ بوتل کې؟

ما څه ونه ويل، هغه په اوږه وټپولم او را ته يې د تللو اشاره وکړه.
تراوږدې لارې وروسته او د خلکو له اوږدې ليکې اخرهغه ځای ته راورسېدم چې د سترګې د عکس لپاره يو ځوان امريکايي ولاړ و، هغه عکس اخيستو ته ځان جوړوه، چې په مخابره کې پرې غږ وشو، ماته يې د شېبه صبر وويل، هغه د څنګ وسپنيزې خونې ته نوت...

لږ وروسته د څنګ له وسپنيزې خونې د ګلاب د څانګې په څېر ښکلې، سپينه او دنګه نجلۍ راووته، په پوځي يونيفارم کې پټه وه. له راتلو سره يې پوځي خولۍ له سره لېرې کړه، پر مېز يې کېښوده، نه پوهېږم دعادت او که د ځانګړې هرکلي په دود يې ژر ژر سر يوې بلې خواته کوږ کړ، د ګڼو طلايي زلفو ځنګل يې په اوږو خور شو او پر

ميز پرته کمره يې راپورته کړه.
ماته يې يو وار بيا په شنو غټو ښورو سترګو راوليدل، پراخ سپين تندی، نرۍ وروځې، ګرد بې داغه ځلېدونکی مخ او بې سينګاره ښکلا ته يې حيران پاتې شوم، زه يې د مخ کتاب او د سترګو درياب کې ورک وم، هغې په کمره ګوتې وهلې، څه وخت وروسته يې په خپله ژبه وويل:

- وبخښه! ځنډ مې وکړ، اوس سمه شوه، سترګه دې ښه خلاصه کړه!

دا خبرې نه وې سمې مرغلرې وې، ماورته سترګه ښه برګه کړه او هغې را ته کېمره نيولې وه، څو وارې يې بټن کېکاږله، خوعکس نه سمېده، هغه هم شکې شوه، يو وار بيا يې را ته د سترګې خلاصېدو وويل، دا ځل يې عکس واخيست، خوپه اخيستو کې يې دومره ځنډ وکړ، چې په کتوکتومې له سترګو اوښکې توی شوې.هغې چې د کمرې له ايښودو وروسته بيا راليدل، نو زما لمدې سترګې يې وليدې، په خندا يې وويل: ولې ژاړې!

***

دې ځای نه وړاندې د نورو کارګرو د راټوليدو ځای ته چې يوه له تيرو جوړه پخوانۍ ودانۍ وه او جنګونو يو څه ويجاړه کړې وه، ورسېدم، شپږ خونې يې درلودې، څلور ـ څلور کسان به په يوه خونه کې پاتې کېدل، دا مو له کاره وړاندې د راټوليدو او د کار نه وروسته د دمې ځای و.
په دې ودانۍ کې به وړاندې د يوازې پاتې کيدو پر مهال داسې وم لکه په کوم زندان کې چې پروت يم، خفه کوونکې وه، د وړو او غټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرمیو داغونو او ورانیو یې د تېرو جنګونو کیسې کولې، خو نن چې کله زمونږ ټیم لیډر امریکایي ځوان په نورو مزدورانو پسې لومړۍ دروازې ته ولاړ او زه یوازې شوم، نو د سترګې د عکس اخیستو شېبې راباندې څه بېل کیف راوست. بې بنګو نشه، مستې، عطرینه فضا، خوږه خندا اود هغې شېبې نورو ډېرو ځانګړنو د جنګونو په هغه ځپلې ودانۍ کې داسې یو پسرلی را له بره کړ، چې د دښتو او غرو د لمنو پسرلي ترې ځارېدل...

خو د دې یوې شېبې نه هېرېدونکي سپرلي ورمو مې دننه په زړه او وجود کې داسې یوه ناقراراري راپیداکړه چې په رنګ، وینه او وجود کې مې ورسره راولاړېدونکي تغیرات د پټولو نه وو.

دا وېره او اضطراب په خپل ځای چې دغه د یوې شېبې په پسرلي پسې څومره خزانونه راتلونکي وو او بیا دا قناعت تروړې ارماني ناره چې:

بوراګـــانو د ســـپرلو لمنــــې نیســــې
د ګلونـــو قـــافلې ګنـــې پـــه تلـــو دي

دې هرڅه سره راته د هغې خبرې، د هغې څېره او په پوځې لباس کې د قد قامت چینارونه داسې وو، چې زه یې د هغې د طلایي زلفو په ځنګل کې ورک کړی وم، بیا بیا به مې په زړه، ذهن او سترګو د میده میده باران په څېر راورېده او زما په وجود ننوتي ساړه به یې په لړزې بدلول.

زړه به بریدونه نړول، د هغې د بیا لیدو ارمان له دننه خوړلم، مګر څه نه شو کېدای، ځکه خو مې په زړه لاس کېښود او لکه د ماشوم مې د ذهن خبرې اورېدو ته غوږ کړ، زړه مې راسره یو څه ومنله، خو داسې

لکه زه چې یې تېرباسم، بیا هم راسره پخلا نه شو.

***

د موټر غرار لکه له خوبه چې را بیدار کړی یم، پاتې ګارګرهم راورسېدل، امریکایي زلمی نېغ زما خونې ته راغی، ودرېد او نرۍ مسکا یې په خپلو شونډو ولوبوله. ما ورته د چای څکلو وویل، سم له واره یې له سترګو تورې عینکې لرې کړې، خپل اوږد ټوپک یې له غاړې ښکته کړ او له اوږدو بندو بوټانو سره په توشک کېناست... خولې یې پاکې کړې.

نوکریوال د شنو چایو پیاله ورته مخې ته کېښوده، هغه شین چای داسې ګرم ګرم څښه لکه سم پخوانی عملي یې چې وي، خو ایله یې دریمه ورځ وه چې موږ سره په شنو چایو روږدی شوی و.

نن یوازې دوه لوی ماشینونه لګېدل چې د حوض لپاره ځمکه وکني او بل یې خاوره یوسي، نور کارګر کرارې کېناستل او زه ورسره ولاړم، زه له یوې خوا د کار د څارنې او لارښوونې مسوول وم او له دې سره مې د کارګرو او بهرنیانو ترمنځ د خبرو ماته ګوډه ژباړه هم کوله. داچې نن کار لږ و، زه هم د هغې ښکلې یادونو او فکرونو ته وزګار وم.

کار پېل شو زه او امریکایي یوې غاړې ته کېناستو، هغه د کار څارنه کوله او زه د کار له ځایه لرې د هغې په یادونو کې ورک وم. ژر مې ځان ته پام شو، امریکایي را ته له عینکو لاندې ګوري، هغه به له ځان سره ډېر خندلي وو، خو زما ور ته پام نه ؤ، خو چې خندا یې پولې ونړولې مخ مې ورواړوه...هغه په پوښتونکي انداز راته ولیدل، د حالت پوښتنه یې وکړه:

- نن بل ډول یې، داسې نه یې لکه د کار په ساحه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه څه خبره نشته

هغه ونه منله

- زه پوهېږم او ما اروا پوهنه لوستې

وروسته یې وویل:

- ووایه څه خبره ده؟ په ټوله لار درسره غږېدم، خو ستا فکر بل ځای کې و.

پوه شوم چې له دوی سره هیڅ دروغ نه کېږي، ژر فکر راغی چې دوی خو ډېر ښه چلند کوونکي خلک دي، نو د لومړۍ دروازې پېښه مې لنډه لنډه ورته بیان کړه...

د خبرو پر وخت غوږ و، وروسته غلی شو، لاندینۍ شونډه یې په پاسنیو غاښونو کې ونیوه، سر یې وښوراوه، زه وډار شوم ګوندې ښه پرې و نه لګېده.

لا هم په همدې اندېښنه کې وم، چې زما په اوږه یې خپل لاس کېښود، ډاډ یې راکړ او ژمنه یې وکړه چې زه به دې ښه ډېر ور سره مخ کړم.

زه په زړه کې ډاډه شوم او له ډېرې خوښۍ نه مې د هغه د ډاډمنو خبرو هېڅ ځواب پیدانکړای شو.

هغه په ټوکه وویل:

- ګوره ښاغلیه! دلته د واده او مینې هیڅ امکان نشته، که وی نو به زموږ شونډې له پاړونو ډکې نه وی، دې خبرې سره یې له مجبورۍ پر شونډو نرۍ مسکا ته زه هم اړ کړم.

***

د حوض کار یو څه سر ته رسېدلی ؤ، خو د غرمې ډوډۍ لپاره

مشینونه بند شول، امریکایي څارونکي په پخپل موټر کې ځای ته ورسولو، له لمونځ او ډوډۍ وروسته یې د پاتې کار تر سره کولو وویل، موټر ته چې وختو لا یې دوهم ګېر نه ؤ لګولی چې بېرته یې بریک ونیو، ما وویل:

- ولې صاحب!

وروځې یې را ته پورته پورته کړې، ویې خندل او کیڼ لوري ته یې اشاره وکړه، هاغه خو نه ده؟

چې ومې لیدل هماغه نجلۍ پلې روانه وه، زه لکه په خوله چې ګونګ شم، امریکایي مې رنګ او خاموشۍ ته ولیدل، موټر یې ژر تاو کړ، د هغې نجلۍ مخې ته یې ودراوه، پخپله ژبه کې یې سره لنډه سترې مشي او سلام وکړ، هغې نجلۍ چې ولیدم بیا یې خپلې تنکۍ ګلابي شونډې په خندا وګډولې، د هغې یوې شېبې سپرلي ته یې داسې روح ورکړ، چې ورپسې خزانونه یې په منډو کړل، لاس یې راکړ، په دې شېبه کې چې یې هر څه وویل، پرې ونه پوهېدم، زه یې یوازې مخ ته ځیر وم، هغې راسره په خندا خندا د بیا لیدو ژمنه وکړه او روانه شوه. په قدمونو پسې مې ورلیدل، موږ هم روان شو، لږه ساه مې واخیسته، امریکایي راته وویل:

- څنګه خوشاله شوې؟

زه لکه خوب چې ګورم، په ناارامۍ مې وویل:

- هو! خو..

امریکایي په خوږه ترخه بېرته را غبرګه کړه:

- خو!

زه، لکه خپله چې هم نه پوهېږم، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو!

ویې خندل او بیا یې داسې وویل، لکه ښوونکی چې مې وي:

- دومره د زړه مراندې ورسره مه تړه، هغه له دې ځای نه ډېره لرې تلونکې ده او بیا ستا او د هغې اړیکه تر دې ځایه ده، بیا وایم چې هغه له دې ځایه تلونکې او ته به پاتې کېږې.

ما یې خبرې په غور اورېدې، د خپل فکر او فرهنګ په اړه مې ورته هیڅ و نه ویل، زموږ ځای راورسېد، کارګر ښکته شول، زه او امریکایي لا ناست وو، غږېدو، ما ور ته موږ سره د ډوډۍ خوړنې وویل:

- نا زه هلته ډوډۍ خورم، هسې نه د چای غوندې مې دلته په ډوډۍ هم راواړوئ، دې سره په خندا روان شو.

***

دننه دتللو زما ایله څویمه ورځ وه، دومره اشنا نه وم، هر څه راته نوي ښکارېدل، د امریکایانو قرارګاه، ترې چاپېره اوسپنیزې بندې لارې، چاپېره دیوالونه، دوه درې ځایه د افغانانو او ورپسې د امریکایانو تالاشي، د سترګوعکس، دګوتو سرونو لیدنه، د دې ټولو له پوره ډاډه کېدو وروسته کارت ورکول او له هغې وروسته د خپل مشر امریکایي انتظار - دا ټول د یو نابلده کس لپاره خامخا نوي وو.

دا په ننګرهار کې ځانګړې او په ګرد افغانستان کې د امریکایي ځواکونو له لویو هوایي ډګرونو څخه و او د امریکایانو یو لوی نفوس پکې ځای پر ځای ؤ، بې بریده پراخه میدان و. ما د خپلو کارګرو د مشر او ژباړونکي په توګه دنده درلوده او تنخوا به د ټیکې د رئیس لخوا، چا چې ور سره د مشینرۍ قرارداد کړی ؤ راکول کېده.

دا د ټیکې نظام امریکایانو راوړ، دغه ډول پروژې د امریکایانو په شتون کې تر دا اوسه چې ۲۰۱٦ م کال روان دی ځینو خاصو کړیو ته داسې ورکول کېږي چې د څو قراردادیانو ترمنځ بدلېږي.

دغه ټیکه داران او د پروژو د راکړې ورکړې په سر کې ځینې بهرني، ترجمانان او نور شریک وي، دوی د پروژې له نیمایي ډېر لګښت داسې سره اخلي، چې هغه د چا خبره نه لاس خوړ او نه پښه...

خو زیان یې هغو خلکو ته رسېږي چې پروژه ورته پلې کېږي او تر دې لوی زیان یې همدا د ټیکې سیستم له لارې د نورو په تناکو د ټیکه دارانو د ښځو، لوڼو او بچیو د مخ سره دي چې د مزدورانو وینې پکې ځلېږي.

دغه ټیکه داران که د اوړي په یخو خونو او دژمي په ګرمو خونو کې ناست وي او د نورو د لاسونو تناکو ته حسابونه کوي، دوی که په میاشت کې یو وار دوه له پروژې لیدنه کوي، نو هم نظر یې په خپلو مشینونو وي، د کار معیار او د مزدورانو په حالت یې سترګې ړندې وي.

په ننګرهار هوایي ډګر کې زموږ په څېر نورو سلګونو افغانانو هم کار کاوه او په بېلابېلو پروژو کې بوخت وو، دلته ټول کارونه د همدې ټیکې په بڼه وو، عادي کارګر هم په لوی شناخت په کار لګېدل.

امریکایي ځواکونو سره په نورو لسګونو پروژو کې په بوختو کارګرو سربېره لسګونه نور افغانان له دوی سره په پوځي دندو بوخت وو، دوی به په لومړیو کمربندونو کې ولاړ وو، دوی به خپلو افغانانو سره تر بهرنیو ډېره سختي کوله، پرعاداتو سربېره چې بهرنیو ته شوي وو، هېڅ ډول افغان پالنه نه وه ورپاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرى یې شاړې وو، دوی له رنګونو هسې هم سره دي او نه یوازې په ننګرهار هوایي ډګر کې، بلکې په اکثرو ولایتونو کې له امریکایانو سره ګډ لیدل کېدل.

***

ډېرې ورځې خو ناکراره او درنې ورځې واوښتې، په کومه تمه او سوځېدلې تلوسه چې به کار ته تللم او د چا لپاره چې مې هغه سوځنده لمرونو ته غاړه ایښې وه، هغه سترګې نه وې او دا چې د هغې په ښکلې څېره مې سترګې نه لګېدې، ځکه خو زما په سترګو هم تیارې خورې وې.

یو وار بیا راته د دندې ماحول اغزي اغزي شو، د پسرلي هغه ورځې داسې شوې، چې ته وا د هوایي ډګر په دننه کې سیلۍ لګېږي ما هم تیوس نه شو کوی، زموږ رهنما امریکایي زلمی هم بدل شوی ؤ او له نوي مې سم له واره نه شول پوښتی، خو یادونو یې نورې را له د زړه پولې نړولې.

جدایي مه راولې خدایه

ما جدایي لېدلې نه ده مر به شمه

ما یوازې خپل زړه خوړه ـ نا زه یوازې خپل زړه خوړلم...همداسې څه وو، هغه خو راڅخه خبره هم نه وه، چې سړی ګوندې بیا مجنون شوی دی.

د هغې په یادونو کې ډوب وم، وروسته د اودس لپاره روان شوم، چې لیدل مې هماغه وه، خپل پوځي لباس یې لرې کړی او په یوه باریکه لباس کې داسې روانه وه، چې تور اوږد ټوپک ورسره هغه د چا خبره خوند کاوه...

زما یاد ته یوه لنډۍ راغله، خو زړه مې احساس ته خجالت کړم او هېڅ مې په شونډو رانوړه:

تر دا لنډي ټوپک دې ځار شم

په غاړه ستا دی کېږه زه درسره ځمه

زه یوې غاړې ته ولاړ وم، هغه روانه وه، خپلې طلایي ګېډۍ زلفې یې شاته لرې ورپورته تړلې وې، بازار ته د څه اخیستو له پاره تلله، د سپینو متېو زیب یې یوې خواته، خو مزل یې د ډېرې پاملرنې وړ و.

پښه چې به یې کېښوه او بیا به یې پورته کوله، نو زړه کې به رخه او کینه راتله، چې ولې یې نو پښو ته شنه بخملي قالین نه غوړېږي!

بیا به مې زړه زور واخیست او ارمان به پکې غزونې وکړې، ځکه په دې دنیا او دې انسانانو کې نه مندونکی حسن و، سترګې یې داسې نه وې، لکه دې نړۍ کې چې غړېدلې وي، د شونډو سرو یې له ګلاب پرته بله تشبیه نه منله.

هغه له وسپنیز جال جوړ دېوال په وره ننوته، زه هم ورو ورو ورروان شوم، هلته داسې بازار و چې په اوونۍ کې به یوه ورځ بهرنیو د خپلې خوښې توکي په کې رانیول.

دې بازار ته به په ګران بیه غمیو او کاڼو سرېږه افغاني لاسي توکي راوړل کېدل او بهرنیو به ورسره مینه لرله، هغوی به د لږو پیسو په توکیو ډېرې پیسې ورکولې او افغان پلورونکي به ورته خوشالېدل.

ما چې له هغې سره یو ځل دوه لیدلي وو، ځان مې نابلده کړ او څنګ ته یې زه هم ودرېدم، هسې د توکو د نرخونو په پوښتلو مې د هغې پام راواړوه، مخ یې راوګرځولو، ویې پېژندم، ماهم داغوښتل، پخپله ژبه کې یې را سره ستړې مشي وکړل، ما په بې صبرۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې ورځې نه وې؟

يو څه ساه نيولې شوه، بيا يې وويل:

هو دنده مې په بل ځای کې شوې، يوه اونۍ وروسته بيا لوېې دروازې ته راځم.

لره مې د زړه ناقراري کمه شوه

- ښه ښه، ډېر ښه، څه شی دې اخيستل؟

هغې د اوږو په غورځولو وويل:

- دا يو څه شيان مې راټول کړل، خو ډېر ګران دي

ما فکر وکړ چې دا به کنجوسه وي، ځکه په سودا اخيستو کې دومره خبرې کوي، ما د نورو افغانانو خلاف چې دوی ته تمه کوي، د هغې په ځای مې د پيسو په ورکولو ټينګار وکړ.

- خير دی! پيسې به يې زه ورکړم

هغه حيرانه شوه، مګر کلکه وه، چې ته به پيسې نه ورکوې، ما په اشاره پوهه کړه، دوکاندار ته مې افغانۍ ورکړې، شيان يې په پلاستيک کې واچول، بهر چې راووتو ګوته په غاښ څو شېبې ولاړه وه، بيا يې وويل: له ما خو يې ۲۵۰ ډالر غوښتل، تا دومره پيسې ولې ورکړې؟

ما ورته وويل:

- مادومره پيسې نه دي ورکړي، له تاسې ډالر اخلي او ډېر اخلي، موږ نه ډېرې نه شي اخيستی، ځکه موږ ته يې بيه مالومه ده، ما ورته ټولې ۴۰۰۰ افغانۍ ورکړې، چې ۱۰۰ ډالر ترې جوړيږي.

لږ يې تندی ګونځې شو، بېرته يې د تندي کرښې ورانې شوې، شونډې يې په خندا خورې کړې...

- ډېره مننه

زه دوارخطايي نه لړزېدم، خو زړه مې کلک کړ او ورته مې وويل:

- نور څه کولای شم؟

په هماغسې غوړېدلې خندا يې وويل:

- نا...نا ډېره مننه، بيا ګورو

هغه ولاړه او پرله پسې (نا، نا) يې زما په ذهن کې داسې يو قيامت جوړ کړ، لکه څوک مطرب چې د رباب له يو ترنګ سره د رباب تار زر ځلې په لړزه کې راولي.

له ما هرڅه هېر وو، دا مې هم هېر وو، چې به څه پسې له ځايه راپورته شوی وم.

د خپل يار د مينې داسې دېوانه يم

چې خبر نه يم په کعبه نه بتخانه يم

***

په زړه راټوکېدلې تناکې مې يوه يوه ماتېده. په هوايي ډګر د راغلي خزان سيلۍ بېرته د سپرليو په ورمو بدلې شوې وې، په دې رنګينيو کې مې زړه هم د درزا پر ځای د خوښۍ ټوپونه وهل.

د سودا پر مهال خپل منځې خبرې مې يوه يوه بېرته له سره يادېده، غټې ښکاري سترګې به يې يو دم راواړولې، مسکۍ به شوه، ژر به يې په لاس کې نيولې قالينې ته پام شو، په خوښۍ به يې وويل:

(ډېره ښکلې ده زه به پرې کېنم او ستاسې افغانانو غونډې چای به پرې څښم څنګه!)

د نوم د پوښتلو خندا يې راپه زړه شوه، کله چې مې ترې وپوښتل: (نوم دې رانه هېر شوی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کړس کړس یې وخندل او داسې چې خبره یې له خندا بېلوله، ویې ویل:

- نوم مې ((مېګن)) دی او ((ینګ)) مې تخلص دی

ما سترګې ښکته کړې، په مینه مې وویل:

- ډېر ښکلی دی، خو زه به درته څه نوم اخلم؟

خپل ټوپک یې غاړه کې سم کړ

- ته! ته را ته ینګ وایه، ځکه هسې هم ځوانه یم، څنګه؟

زه مسکی شوم

- ځوانه خو هسې هم یې، خو زه درته یوازې ځوانه ـ نه، زه به درته ځوانه شهزادګۍ وایم.

خوشاله شوه، په روانه کې یې وویل:

- او زه درته له (ښه هلک) غیر بل نوم نه لرم

زما په زړه یې کرښه تېره کړه او هغه یو نیم شعر مې راياد شو، چې:

ستا په ژبه باندې هره ژبه خوند کا

زه له دمه ځایه هغه ټیم لیډر امریکایي سره موټر ته پورته شو، په لاره یې د څنډ پوښتنه بیا بیا کوله، ما ځان ژغوره، خو هغه لکه په هرڅه چې پوهېدلی وي، د جیب نه یې مبایل راوویست، زما او د ځوانې شهزادګۍ ترمنځ ټولې خبرې، سودا او ولاړه عکاسي یې کړې وه.

هغې د دغه ډول چلند او بې صبرۍ د لامل پوښتنه وکړه، ما هم د زړه له حال نه خبر کړ، هغه راته همداسې کاته، بیا یې وویل:

- ښه نو ډېره دې خوښیږي؟

ما د هغې د نور تعریف نه پرته وویل:

- ډېره

هغه لکه په مینه کې چې استاد وي او لکه زما د زړه له ژورو چې خبر وي، ویې پوښتل:

- په جیب کې میموري لرې؟

ما لږ په حیرانۍ وویل:

- نا... دلته خو د داسې شیانو د راوړو اجازه نشته

هغه لار راوښوده

- داسې وکه چې سبا ته یې راوړه او د اوس له پاره به همدومره وکړم چې ستا (ځوانې شهزادګۍ) ته به ووایم، چې ستا (ښه هلک) ته خپل انځورونه ورکړه، هغې سره په خپل کمپیوټر کې خپل انځورونه ډېر دي.

د امریکایي دې خبرې او ښېګڼې داسې کړم، چې له زړه مې ورته ډېره دعا وغوښته.

سبا ته مې همداسې وکړل، د سترګې انځور اخیستو پر مهال را ته امریکایي مخامخ ولاړ ؤ، په اشاره یې رانه د پلش اخیستو غوښتنه وکړه، هغه مې ورته ورکړ.

مېګن په وسپنیزه خونه کې یوې خوا ته ناسته وه، لکه چې له بېګاه یې خبره کړې وه، د سترګې له عکس اخیستو وروسته یې را ته اشاره وکړه، ورغلم، لاس یې راکړ، خوا ته یې نېږدې کېنولم، ټول فولډر یې را ته په منډه وښود او بیا یې زما پلش ته راولېږل، پلش یې زما پر ځای هغه امریکایي ته ورکړ، چې له ما یې څوک وانخلي، خو په راوتو کې یې غلي زما په غوږ کې وویل، داسې چې وېره ترې نه محسوسېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا نو ده ته هم ویلي!

زه غلی شوم، او یو څه مې د دې شعر ژباړه ور ته وکړه:

جانانه ستا د مینې درد د پټولو نه و

چې ترې سندرې جوړېدلې نو ما څه کړې وی

نرۍ مسکۍ شوه، په شا یې وټپولم او سره بېل شو.

دې امریکایي ښکلې نجلۍ رانه نورې خبرې هېرې کړې وې، په هر ځل لیدو به یې له سره مَېنولم، شېبه په شېبه به یې د مینې لوړو ته پورته کولم، د ژوند چارې رانه پاتې وې او یوازې او یوازې د هغې د ښایست په نړۍ کې ورک وم.

***

د هغې د انځورونو د لیدو او ماسره یې د لېوالتیا له کبله هره شپه د کال هومره تېرېده، روح او زړه مې د وجود او سینې په زندان کې سره له یو بل بېزاره او خپه وو او وجود به خود زرې زرې کېده، چې په زړه کې ډېرې خبرې راتلې، دې سره به مې ځان ته فکر شو، نو پخپله به مې په ځان زړه وسوځېده.

د یو نا اشنا لاروي په څېر له داسې حالاتو سره مخ وم، چې هېڅ مې په خپله ګټه نه شو راګرځولی، د هغه د لرو پرتو ځنګلونو راالوتې مرغۍ، چې یوه ورځ به بېرته خپلو ځنګلونو ته ورګرځېدله او زه:

زه لکه ونه د تقدیر په زولنو تړلی

خو د هغې نرم او پوست خوی او دریابي مینې حوصله راکوله، هر سهار به وختي ښه په مینه پاڅېدم او لکه پاچا به نېغ خپلې وظیفې ته تللم. اوس را باندې د پخوا په شان مزدوري او وظیفه بار نه وه، پکې خوښ وم، که څه هم ګرمۍ او مزدورۍ به کله دومره تنګ کړم

چې زړه به مې شو چې نوره دا وظیفه خوشې کړم، خو چې به مې ((مېګن)) ته فکر شو، نو د دې هرڅه د زغملو وس به مې پیدا کړ.

زما په دې کلي کې څه دي - زه خو د یار سترګو ته شپې سبا کومه تر دې هم مخ نه ګرځېده، چې مینه پولې او بریدونه نه لري، ګرمي او سختي نه شي کولای د مینې تارونه پرې کړي، زه هغې سره تړلی وم، د پایلې په فکر کې نه وم، چې هر څه پېښېده.

ټول هوایي ډګر سپرلي سپرلی ښکارېده، هره خوا د هغې ګلاب ګلاب څېره تر سترګو کېده، د هغې برېښبوونکي مخ او مرمرین وجود سړی د ژوند له هرې لارې اړوه.

په هغې امریکایي نجلۍ ((میګن)) چې به د هر چا نظر پرېوت په کړاو او غم به یې اړوه، خو زما کړاو او غم سپېڅلی و، د حوس په پړو تړلی نه و، ځکه ما چې یې له لیدو کوم خوند اخیسته، نو هغه لکه ګلاب چې په بوټي کې د خوشبو لپاره غوړېدلی وي.

د کارګرو له مخې د هغې په تېرېدو به د ډېرو زړونو ته څه راتلل، خو هلته اصول وو او د خولې خبرې هم جرم و، خو زمونږ ریبار بیا د همدوی له نسله و او ماسره یې د هغې په مخ کولو، کېنولو او غړولو کې ډېره مرسته کوله، ځکه خو به مو کله کله سره لیدل او د انتظار تنده به مې خړوبېده.

وروسته بیا دومره راسره خوږه شوه چې که زما به پام نه و او هغې به ولیدم، نو د لاس پورته کولو سره به یې راغبرکړ:

- ښه هلکه!

د هغې دغه غږ به باغ باغ کړم، دا به یې راته د مینې ښښه ښکاره شوه او په زړه کې به ډاډه شوم، چې دومره خو یې یاد یم او دا مې هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته کوزه شوه، چې کله مې ترې د هغې برېښليک وغوښت، په لاس رنګينې امريکايي مجلې څخه يې هغه پاڼه وشلوله چې قت شوې وه او خوشبو يې لرله، هغه نيمه پاڼه چې يې راکوله، په خندا يې وويل:

- ته يې بوی که، ځومره خوږ بوی کوي!

د هغې په غوښتنه مې د مجلې نيمه پاڼه چې ادرس يې پرې ليک و، بوی کړه، خوشبوی يې نشه کړم. اوس يې هم را سره هاغه د لاس نښه شته، کله چې به مې ور ته برېښليک واستوه، ځواب به يې ډېر لنډ او تنګ ؤ، خو ډېر خوښوونکی او په زړه پورې به و.

هغه ټوله له مينې او عاطفې جوړه وه، خندا او خوشاله ژوند يې فطرت ؤ، هر ځومره چې به غربېده خوند به يې ور سره کاوه، د هرې خبرې ول پرانسته او پلو تړلو هنر يې لکه په ختېه کې چې اغږل شوی وي.

***

يوه ورځ مې ترې په روانه روانه کې وپوښتل:

- څنګه لويه شوې؟ مطلب داچې په کوم بل ځای کې ډېره پاتې شوې يې؟

هغه پوهه شوه، چې مطلب مې څه دی، زما زوړند لاس يې پخپل لاس کې ټينګ ونيو او ورو ورو مو قدم وهلو، خپله دنګه غاړه يې پورته نوره پسې هسکه کړه، اسويلی يې وکړ، ويې ويل:

- هئ ښه هلکه! ژوند ډېرې لوړې ژورې لري، خو ولې ژوند دومره ګنډلی او تنګ هم نه دی ځومره چې يې تاسې افغانان ګڼئ. ستاسې په خپل مذهب کې راغلي چې انسان ازاد دی او زموږ پخواني

ولسمشر ابراهم لنکن هم ستاسې په دين کې ډېره مطالعه او مالومات درلودل، هماغه وو چې د دغه اغېز پر بنسټ يې په امريکا کې غلامۍ ته د پای ټکی کېښود، له هغې وروسته امريکې چې ځومره پرمختګ کړی لامل يې يو دغه هم کېدی شي، ځکه په هغو تورپوستوغلامانو کې داسې ځېرې او ذهنونه وو، چې د دغه هيواد او ولس د هر اړخيزې هوساينې او پرمختګ سبب شول. انسانيت هيڅ ډول رواج، شرطونو او کولتور ته اړتيا نلري، ترهرڅه لوی عبادت انسانيت دی، کله چې انسانيت راشي، هغه ټولنه، کولتور، قام او هيواد غښتلي کيږي.

ما د هغې خبرو ته غوږ ايښی و، د خپلو خبرو پر مهال به يې خپل کيڼ لاس ښوراوه، کله کله به نری مسکی شوه. که زه د هغې په ژبه پوره پوهېدلی ډېر به ښه وو، خو دغه تشه مې ځکه نه محسوسوله، چې مېګن ډېره هوښياره او د سړي په زړه او حرکاتو پوهېده، ما به له خولې کوم لفظ نيم ايستی نه و، د هغه تر شا چې به مې څه ويل غوښتل را مخکې به شوه او زما پاتې خبره به يې پخپلو خبرو کې را پوره کړه.

په خبرو خبرو کې د هغې خېمې ته راورسېدو، مخ يې راواړوه، ويې ويل:

- زه ننوځم چې ارام وکړم او ته...

- زه به هاخوا لاړ شم چې کار روان دی په هغې پام وکړم.

زما لاس يې يو ځل بيا زور کېدو نه وروسته خوشې کړ او سره بېل شو.

د غزانو ونو لاندې سيورې ته کېناستم او لوی مشين چې ګريډر ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایي په سرک میده کاڼي هوارول، د اوبو ټانکر به پرې اوبه اچولې او رولر به کېمنده چې کلک شي. درې واړه مشینونه او ګاډي د دغې لپاره ما مؤظف کړي وو، د غرمې وخت نږدې ؤ، امریکایي زلمی راورسېد مشینونه مو پر ځای ودرول او پخپل موټر کې یې د تېر په څېر وخېژولو چې خپل تم ځای ته ولاړ شو.

نه پوهېږم چې دغه زلمی امریکایي به زه زورولم او که به یې ټوکې راسره کولې، هر څه چې وو، خو ساعت به مو سره تېرېده، بیا یې راته وویل:

- څنګه، نن دې ملاقات وشو؟

ما ورته وویل:

- تا خو لیدلی یم، ځکه خو وایې

په خندا شو

- نا، ما نه یې لیدلی، خو د مخ تازګي دې حال وایي

په ما هم د هغه دغه خبرې ښې لګېدې او بیا بې له دې هم...

څوک چې خبرې د جانان را ته کوینه

په خوښۍ مې ورته وویل:

- هو! تر خېمې ور سره یو ځای وم

ویې خندل

- لاس په لاس

نورهم په خندا شو...

***

دغه زلمی ویلیم نومېده، خپل ځای ته چې ورسېدو ښکته شو، په خونو کې یو یو پاتې شوي موټر چلوونکي خپل خپل خواړه تیار کړي

وو، ما سره چې ویلیم خونې ته ننوت، ډربورانو د خپل رواج او مېلمستوب له مخې له خپل دېګ څخه یوه یوه کاسه را ډکه کړې وه، دومره چې دسترخوان له راز راز خوړو ډک او رنګین شو. ویلیم دا هر څه په لومړي ځل لیدل، په ځمکه ناسته، ډوډۍ بیلول، په ښوروا کې لمدول، سلات، سابه، بېنډۍ او زموږ د ډوډۍ خوړو طریقه ورته ډېره حیرانوونکې، خو په زړه پورې ځکه وه چې هغه هم زموږ په څېر پیل وکړ، خو هغسې چې موږ خوړل هغه نه شو خوړی. کله به یې مړۍ لویه را بېله کړه او لکه د کاشوغې به یې له اینګولي ورلاندې کړه، پر ځای د دې چې په لاس یې خولې ته ورسوي سر به یې پسې راټيټ کړ او خوله به یې ورته بې بریده وازه کړه، ډوډۍ مو ښه په خندا داسې چې ورې ځای ته مو لانړه، وخوړه.

ویلیم پاڅېده او خپل موټر څخه یې یخ پیپسي او نور شربتونه راوړل، هغه مو پسې وڅښل، زموږ په خونه کې معشوق استاد ډېر تبلیغي او پرهېزګاره سړی ؤ، هغه د ویلیم په فکر کې ؤ او ډېر یې ورته کتل، موږ چې ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه، ویلیم سم له واره پوښتنه وکړه، ما ور ته وویل موږ له خدایه د مننې لپاره دعا وکړه، شکر مو وویست.

هغه یو څه شېبه ګوته په غاښ و، بیا یې وویل:

دا خو تاسې زیار باسئ او ډوډۍ په دې سره ځان ته برابروئ، که کرار ناست وای او تیاره درته راتلی، نو هغه وخت به مو شکر ایستی وای.

ما ورته وویل:

داسې نه ده، خدای وایي بنده ته حرکت کوه! زه به برکت اچوم، ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې حرکت نه کوې خدای وایي زه هم درسره ملګری نه یم، دا زمونږ عقیده او ایمان دی، زمونږ دین او کلیمه خو دا وایي.

هغه غلی و، بیا یې وویل:

سمه ده! ستاسې کلیمه څنګه ده؟

معشوق استاد لکه پوه شوی چې و، څه یې وویل؟

ما ورته وویل دی وایي چې، ستاسې کلیمه څنګه ده؟

هغه ژر را مخکې شو، په رنګ کې یې ښکاره بدلون راغی او ویلیم ته مخامخ جوخت کېناست، ویلیم ما ته وکتل:

معشوق استاد وویل، ده ته ووایه که کلیمه غواړې واورې، نو غسل شرط دی، لومړی به غسل وکړې، وروسته به ورته کلیمه ووایم.

ویلیم ته مې د هغه خبرې ترجمه کړې، پورته شو، ځای مې وروښود، لږه شېبه وروسته راغی، کېناست ورته مې وویل:

دی چې یې څنګه وایي ته یې هم وایه! معشوق استاد د التحیات په څېر کېناست، امریکایي زلمي ته یې هم د ځان په شان کېناستو وویل، بسم الله یې وویله، بیا یې کلیمه ورته پیل کړه، کله چې الا الله ته ورسېدل د زلمي ژبه پرې نه اوښته، هر څومره چې به ور ته معشوق استاد اسانوله نه کېده، پاڅېد، پرسریې د اوبو یو یخ بوتل واړوه، شېبه وروسته بیا راغی، ما ته یې ګاډي ته د راتلو وویل، معشوق استاد ته یې هم اشاره وکړه، دواړه روان شو، موټر ته وختو، ناستو ډرېورانو چې هر فکر کړی وي، خو له څېرو داسې ښکارېدل چې ګوندې امریکایي ورته په قار شو او مشر ته یې وړي، خو ما ورته تاکیدًا وویل چې هیڅ خبره نه ده، تر یوه ځایه چې لاړو ودرېده، بیا یې وویل:

ښه اوس راته بیا ووایه، خو که مې وویلی شوه بیا به زه هم ستاسې غونډې کېږم، خو دلته نه او دا راز به راز ساتئ.

دا ځل یې کلیمه لکه د اوبو تېره کړه، ما ورته په سبا د یو دیني عالم کتاب چې په انګلیسي کې وو، پټ راوړ، ور مې کړ، هغه اوسپنیز ډالر یې راکړ، چې په خپله بټوه کې یې له ډېر وړاندې ساتلی ؤ او ما ته یې ویلي وو، چې دا مې د مېرمن د لاس نښه ده.

هغه نښه چې نن ماته راکوله، ورسره یې دا هم وویل:

ډېره را ته ګرانه ده، ما سره تر دې بل محبوب څیز نشته، دا واخله...

ما ورته وویل، هغه څه چې ما ته په زړه پورې وو، هغه تا یو په بل پسې وکړل.

- کوم څه؟

هغه پوښتنه وکړه

ماورته د وریادولو په دود وویل:

- یو له مېګن سره د لیدنې مرسته او بل زمونږ د دین قبلولو احسان او مبارکي، هر څه چې مې ورته وویل نه یې منل او هغه اوسپنیزه روپۍ یې راکړه.

***

معشوق استاد ډېر مسلمان او ښه سړی و، تل به یې ویل، چې کامیابي یوازې د الله جل جلاله په دین او د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په طریقه ژوند تېرولو کې ده، موږ که دلته له امریکایانو سره کار کوو او ډېر خلک یې بده ګڼي، خو حقیقت دا دی چې ور سره مزدوري روا ده، غلامي یې حرامه ده او دا وګوره څومره لویه ګټه مو وکړه که دغه شان، له هر منکر سره په مینه او احسان خبرې وشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا د زړه تل ته کوزیږي او موږ به خدای په لویه ورځ په دې نه نیسي چې تا ولې جهاد نه دی کړی، بلکې په دې، چې ولې دې زما دین نورو ته نه دی رسولی، که دغه لړۍ روانه وساتل شي هیڅ ستونزه به نه وي. د دغه یو امریکني په مسلمانېدو ښایي چې ډېر نور مسلمانان شي.

قلندري استاد چې د معشوق استاد، استاد پاتې شوی او له معشوق استاد څخه په دیني مسایلو کې ډېر کم پوه و، بلکې بیخي شړ ؤ په تونده لهجه یې ور ته وویل:

- مړه امیر صیب! پرېږده یې، که دا مسلماني زموږ د افغانانو په څېر وي، نو هیڅ دې ځوک نور مسلمان نه شي، وګوره پرون یې راته وطن ړنګ کړ او نن ور سره کار کوو او د هغوی د لاس لاندې یو.

معشوق استاد ډېره حوصله درلوده او بل یې استاد پاتې شوی ؤ، ورته یې وویل: استاده! ستا خبره په سر سترګو، خو د لاس ګوتې هم یو شان نه وي او انسانان خامخا نفس او شیطان لري، په بدو اعمالو وروسته خپه وي، خو کار ترې شوی وي او بله دا چې که هر سړی لومړی خپل ځان سم کړي، انساني کرامت ته ژمن و اوسي پخپله به هر څه سم شي.

ماته د دواړو خبرو خوند راکړ، خو چې شته مسلمانۍ ته مې ولیدل، نو هغه د خپل استاد خبره رایاده شوه، استاد ویل، په کامه کې د یو سربند جوړولو پروژه په همدې ډالرباران کې یوه جاپاني انجنیر عملي کوله او خلکو یې د کار و زیار ډېرې خبرې کولې.

د استاد وینا ده چې ماسره هم د دې جاپاني د لیدلو تلوسه پیداشوه،

نو د کار ځای ته یې ورغلم، هلته له جاپانی نه او کار بوختو کسانو یې هم ډېرې ستاینې وکړې، یوه یې وویل:

- ډېر ښه سړی دی، اوس پرې خواري کوو، چې مسلمان یې کړو...

استاد ویل، مایې خبره ونیوه او ورته مې کړه:

- لږ وار ورته وکړئ، که د دې کار په منځ کې مو مسلمان که بیا به دا کار داسې سرته ونه رسوي، لکه څنګه چې یې پیل کړی دی، په نیمه کې به یې پرېږدي.

ټولو مزدورانو او ډریورانو د دې خبرې سره په زوره وخندل، یوه وویل:

- دا امریکایي خو څه د کامې د بند په پروژه کار نه کوي، چې نیمګړې به یې پرېږدي.

دا وخت زموږ یو ملګري چې د خونې نه بهر و، راته غږ کړ:

- راشه کنه یار دې غواړي!

را ووتم، ګورمه چې ویلیم په دغه یو ساعت تېرېدو سره پړقېدونکی مخ په موټر کې ناست دی او د لاس په اشاره وایي:

- راځئ کنه! چې پاتې کار خلاص کړو

زه چې ورننېږدې شوم، هغه وویل، رښتیا لمونځونه، ډوډۍ، چای هر څه وشول؟ ـ هو، ډېره مننه!

ما ور ته وویل:

څنګه تا هم لمونځ وکړ...

نرۍ مسکی شو، ویې ویل:

دومره ژر خو مې مه ملا کوه او نه ځوک کېدی شي

د ټانکر، ګریډر او رولر چلوونکي مې له ځان سره واخیستل او د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحې ته روان شو، چې ورسېدو، ویلیم وویل:

- ته اوسه زه راځم

- ډېره ښه ده

کار مو پیل کړ خو امام الدین ووې، صیبه که ستا اجازه وي زه به لږ دا ټانکر را ډک کړم.

- ښه لاړ شه

ولاړ، ډېر ساعت ورک وو، دلته داود پخپل ګرېډر کار کړی ؤ او رولر ځکه پرې نه شو ګرځېدی چې اوبه پرې پکار وې، دغه دی غرار شو او په ګوډ راواوښت. وا لېونیه دا چېرته ورک شوی وې. ژر ژر یې اوبه ایله کړې او کېسټ یې په درز چالو کړه. په وخکو کې هم خاندي. هسې خو په چالاکۍ کې یې نمبر وړی ؤ، اوبه یې واچولې د رولر نمبر شو. دواړه غاړې ته ودرېدل خپلو کې سره پوسېدل زرګونونو لوټونه یې سره اړول، زه پرې شکي غونډې شوم، ورغلم، شکي شول چې ګونډې پرې پوه شوی یم. ما ته یې هم ژر دوه زرګونه په جېب کې راومنډل ما ترې په اړه پوښتنه کوله چې له شا څخه یې ژر ریډېبول را ته خلاص کړ په دې سره یې زما فکر اړول غوښتل بیا مې ځان جوړ کړ څو پوه شم چې دا لوفري له کومې.

ژر یې سیګرټ را ته بل کړ را یې کړ، داود له ده څخه ډېر ناز پر ما لیده. لاس یې پورته وارتوه له اوبو یې غړپ وکړ ویې ویل، مړه ته دا نه پېژنې نمبر دس حرامي دی، تېل یې خرخ کړي په دې سره په خټ خټ وخندېدل. وا هلکه که ګیر شئ؟

- ستا دوا (دعا) پکار ده. پخپله یې راکوي را ته وایي ځه د جېب خرچه دې وکه.

داسې شېبه به نه وه چې د دې دواړو به جامې (خولې) دمه وې هر وخت به ور سره راز راز خوراکونه، بسکټ او... وو.

نه پوهېږم چې له کومې او څه ډول به یې پیدا کول، کوم چا امریکني یې په اړه شکایت هم نه درلود او کار خو به یې لکه د خامار په یو غړپ کاوه، هر څومره ډېر کار چې به و، ښه په نره او ذمه وارۍ سره یې تر سره کاوه. ځکه نو چې له هر چا به یې څه غوښتل، نا به یې نه شو کوی، بلکې پخپله به یې ور ته د موټر سیټ له راز راز نعمتونو ډکاوه.

***

رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې ؤ، خوله مې وچه شوې وه، یو امریکایی سپین موټر په موړ راواوښت، هر موټر چې به را ته په ورو کېده به، ځینو به سلام کاوه او ځینو به شاباسی هم ورسره غوټه کړ، په موټر کې یو هلک او یوه نجلۍ وه، له سلام وروسته مې ترې غوښتل چې اوبه راکړي، خو په موټر کې ناستې نجلۍ چې مې خولو ته وکتل اشاره یې وکړه، ورنږدې شوم، توره ښیښه یې کښته کړه، له دننه مې یخه هوا په مخ راغله.

په نرۍ خندا یې وویل، دا واخله اوبه، دا شربت

منښه، ژوندۍ اوسې

سم له واره مې د اوبو بوتل په سر واړوه، څو چې مې له خولې لرې کاوه، له شا راپسې په خوږ غږ په امریکایي ژبه اواز شو:

- دومره تږی؟!

په حیرانۍ مې داسې چې بوتل مې لا په خوله ؤ شاته وکتل، ګورم چې مېګن ده، لاس یې راوغځوه، ما هم لکه د وارخطا لکه څوک چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درياب اخيستی وي، خپل لاس په تادۍ ور اوږد کړ، ما د هغې او هغې زما لاس سره ښه زور کړل، په خندا شوه، وی بس دی هن، ژر مې لاس ايله کړ، اوس يې ګلابي حسن نورې کانې کولې، لکه چې تازه له خوبه راپاڅېدلې وه، لاسونه يې يخ وو.

پخپله يې وويل:

- ښه هلکه! ويده وم، ډېره نا ارامه وم، اوس مې ولمبل اوس ځان ارام احساسوم او بيا چې ته راسره يې نو ډېره ارامه يم، بايد وړاندې راغلې وای، خو نه مې غوښتل ته مې داسې وګورې چې...

مايې خبره ونيوه

د رحمن په عاشقۍ کې کمی نشته
نو بيا څله ائينه کې ځانله ګورې

دا بيت چې مې ورته وژباړه، ډېر يې وخندل، د خندا نه وروسته داسې چې د خندا څپې يې ورو ورو د مخ له ساحله ټولېدې، وويل:

زه خو يو ستا مينې او د مينې نه ډېر د مينې په پوهېدو حيرانه شوم او بل ستاسې ژبې ته چې تاته يې څومره ډېر شعرونه په ياد دي.

- ښه، چېرته ځې؟

- چېرته به ځم، همداسې راووتم، په خېمه کې تنګه شوم، ښه شوه چې ته مې وليدې، ستا ليده مې هم يوه بهانه وه، چې بهر راووتم.

هغه چې د دندې وخت يې پوره شوی و، نو د دريشۍ پر ځای يې نرۍ لباس په تن کړی و. د سرک بلې غاړې ته له لرګي جوړه يوه کوټنۍ وه، سيوری و، ما ورته وويل، راځه دلته لږ دی، هلته به کېنو. نه پوهېږم په کوم زړه مې ور ته دا خبره له خولې ووته، نرۍ مسکۍ شوه، سمه ده...

خونه کې د لرګي چوکۍ وه، پر هغې کېناستو، داسې چې مخ د سپين لمر پلوشې خړولې، په سيوري کوډله کې يې رڼا جوړه کړې وه. ګېډۍ زلفې يې چې، شا ته تړلې وې، ترې ښکاره شوې سپينې دنګې غاړې يې زړه ډوباوه. ډول ډول ستاينې او مننې له قدرت څخه په زړه کې راتلې...

قربان شم له پستو لاسو د هغو ملايکو
چې ستا يې له مرمرو نه تراشلي دي لاسونه
زه تږی وم، دوی لپه شول، له سپينو اوبو ډک شول
د ژوند په نامه وايم چې دې ښکلي دي لاسونه

زما لاس يې پخپل سپين لاس کې کېښود، خپل بل لاس يې پرې داسې کېښود چې د مينې په ډېرو تودو کې مې د لاس يخوالی احساس کړ. بيا داسې چې زما لاس يې په خپلو لاسونو کې واړوه، په زړه سوي يې وويل:

- لمر دې لاسونه تور کړي

- هو! خو څه خبره نه ده، ژمي کې به بېرته سپين شي، غلې شوه بيا يې شنې ښورې سترګې راواړولې ويې ويل:

- له ډېرو سپينو لږ غنمرنګي ښه وي

زما ويلو ته يې په خپله خبره کې ځای نه و پرېښښی، غلی شوم.

هغې له نېکر شا ته جېب نه د اوبو نيم بوتل راوکېښ، يو څه يې ترې څښلې، ما ته يې ونيوه...

- هن وړاندې هم ډېر تږی وې، ما ورته وويل، که دا اوبه مې وڅښلې نو به ټول عمر کې تږی نه شم، خو غواړم دا اوبه له ځانه سره يوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې؟

- زمونږ په دې ټولنه کې داسې عقیده هم شته، چې د ځینو ناروغانو لپاره اوبه دمېږي او بیا لږې لږې ورکول کېږي. زه هم ستا د خولې دا اوبه وړم او داسې ځای کې ږدم چې یوازې زه یې ګورم.

هغه پورته شوه، زما سر یې پخپلې غاړې پورې جوخت کړ اسوېلی یې وکړ، ویل دومره دې خوښه یم!

- هو! نه پوهېږم، خو ډېره مې خوښېږې.

د مننې په ډول یې یوه شېبه خاموشي حاکمه کړه، وروسته یې د تلو وویل، زما مرۍ وچه شوه او په نیولي غږ مې ورته وویل:

- ته ځې!

هغه راپورته شوه، نور یې هم غریو نیولی کړم.

ګوره سترګې چې مې ډکې ډکې کیـږي
نوم د تګ په خوله وا نخلې باران راغی

هغه لکه زما په وجود کې چې یې د خپل تګ له امله راپیداشوې ناارامي درک کړې وي، د کلکې ژمنې په توګه سترګه ووهله او په خوږه خوله یې راغبرګه کړه:

- خامخا وینو، سمه ده! لاړم...

هغه روانه شوه، تر ډېره مې ورته لیدل چې له سترګو پنا شوه، وخت هم پوره شوی و، کارګرو ګاډي درولي وو، زما په تمه وو.

***

معشوق استاد راغږ کړ:

- صیبه ځنګه مرکه خلاصه شوه!

- هو دا دی ځو، خو چې ویلیم راشي

لږه شېبه وروسته ویلم هم راغی او له ورایه یې پر شونډو خندا خپره وه، نه پوهېږم، چې دی ولې او ځنګه زمونږ له هرې لیدنې خبرېده. په هر حال! موټر ته وروختو، له دروازې چې راووتو، لاس یې وښوراوه، ویل ښه شپه!

هره شپه مې نوره پسې سختېده او اوږدېده، سړی چې ستړی شي خوب وکړي دمه شي، خو زما سترګو نور خوب نه پېژانده. د هغې د خپلولو او یو ځای سره کېناستو او ان مینې ارمان پسې واخیستم، داسې چې دغې ارمان یې ورځ تر بلې زېښېلم. کله به تر سهره ویښ وم او لکه د بې وسه به مې له خولې زګیروي واته، کله به مې اسمان ته وکتل غریو به ونیولم، خدای ته به په زارو شوم.

په ویر په سرتورې تقدیر وارخطا شي
الله دې زما که اذان دی جانانه

کله به مې له ناکامه زړه او ذهن د مشورې او سلا لپاره د یو څو شېبو پورې یوه خوله شول، خو چې به و نه شوه لار به یې بېله کړه او پخپله خپله مخه به شول، دلته به یې زما ستړی وجود نور هم پسې ذرې ذرې کړ، شپه به کال شوه او د هغې غم به نوره هم پسې سخته کړه.

کله به داسې وخت راغی چې په ورځو ورځو به مو سره و نه لیدل، خو هر دیدن به را ته د سلامت ژوند له بیې کم نه ښکارېده.

دا ځل مو کار په هوایي ډګر کې وتلې ویالې په سر د سړک ایستوو، باران شوی و، هوا برابره وه او سګریټ په لاس د هغې لار په څارلو وم، دې وخت کې بیلډوزر اوسپنه ماته کړه، ورغلم ډرېور بله لرله، د هغې په جوړونه لګیا شو. زه هم ورسره بوخت شوم، دې کې نرۍ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسته، خوږه او زړه باغوونکي خوشبو مې هوا پر مخ تېره کړه، ور سره یو د انسان سیوری مې له مخه تېر شو.

ومې کتل، هماغه دنګه ښاپېرۍ وه، تور اوږد ټوپک په غاړه، خولۍ پر سر، اوږده عسکري بوټان په پښو، نېغه روانه وه.

ما پرې غږ کړ:

مېګن!

مېګن مخ راواړوه، د تېر په څېر نه موسکۍ شوه او نه یې کومه خبره له خولې وایسته، بېرته یې مخ واړوه او سمه روانه شوه.

دلته یې زما دزړه په اسمان دشکونو او راز راز اندېښنو وریځ راخوره کړه، ټینګ نه شوم او تر شا یې تر یو ځایه پسې شوم، خو نه مې پرې غږ کاوه او نه کوم بل حرکت.

یو ځای داسې راغی چې هلته نور افغان کاریګر او سپین ږیرو تر څنګ امریکایان هم وو، په منځ کې یې تېره شو، ډېرو پسې ورمېږونه واړول او سترګې یې پسې ووتې او چې به هر چا ولیده په زړه به یې یوه شنه تغمه د اوف او آه لکه د تالندې برېښنا زغلېدله، خپله مېګن هم ښایي په زړه کې د دې لنډۍ مفهوم ته نېږدې پوهېدلې وي چې:

دا خپل ښایست را پورې اور شو

تنکي ځوانان راپسې مري خونکاره شومه

په هغې پسې زما په ورتلو هم پوه شوې وه، ځکه هر څو ګامه پس به یې داسې راکتل، لکه نه چې راګوري، خو چې خوند یې و نه کړ، ترې راستون شوم او په شا به مې کله کله پسې مخ واړوه که راوګوري، خو څنګه چې وه هغسې روانه روانه وه...

کرۍ ورځ مې ناکراره تېره شوه په سر مې درد شو، امریکایي زلمي

ویلیم نن په خپل ځای بل همزولی رالېږلی ؤ، ما ترې د رخصتۍ اخیستو وویل، هغه همدومره وویل:

- ډېر ناروغه یې؟

- هو! سر مې خوږیږي.

- هن دا اوبه وڅکه، ښه کېږې او کنه چې خپل کلینیک ته دې بوځم!

غلی شوم، ورځ مې بې اوبو او بې کلینیکه تېره کړه، درخصتۍ وخت پخپله راغی، د نور کله خلاف چې له هوایي ډګر نه وتو ته به مې زړه نه کېده، نن د هغې ځوانې شهزادګۍ چلند داسې حد ته رسولی وم، چې د هوایي ډګر لومړۍ دروازې ته مې پښې بې واره یوه له بلې وړاندې کېدلې.

له هوایي ډګره په وتو نېغ انټرنیټ کلب ته ولاړم، هلته هم له بده مرغه برېښنا نه وه، تر ناوخته منتظر وم، اخر برېښنا راغله، خو ماښام ورځ وژلې وه. کمپیوټر ته کېناستم غوښتل مې هغې نه د تېرې ورځې د چلند په اړه وپوښتم، چې ومې لیدل په ان باکس کې مې دوه نوي پیغامونه وو، لومړی مې یې هغه یو ژر خلاص کړ چې ګورم د مېګن برېښنلیک دی، پیغام یې زړه وړونکی ؤ، خو چې به مې د هغې په نوم سترګې ولګېدې...

مضمون که ښکلی نه دی خو عنوان څومره ښایسته دی

ای ښه هلکه!

ته به خپه شوی خامخا یې! ستا په زړه کې به ډېر څه راغلي وي، لومړی خو ښښنه غواړم او بیا واوره چې ولې مې در ته سلام و نکړ، خیر دی زما خبرې په سړه سینه ولوله، دا ځل مې له نوي برېښنلیک څخه پیغام درولېږه، خو اوس د هغې له وضاحته تېرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نن د یو تورپوستي امریکایي لخوا خوابدې هله شوم چې ما ته یې وویل، زما دوسته شه! خوښېږې مې.

ما ډېره بده وګڼله او په ټوکه مې واخیسته، خو هغه رښتیا ویل، هلته زموږ په قانون کې دغه ماده ور زیاته شوې وه، وروسته چې له حقیقت څخه خبره شوم هیڅ مې نه شوای کړای.

ستا سیوری به مې مخې مخې ته کېده او بل خوا هغه بدرنګه وحشي څېره، تهووایه څنګه وکړم؟

پوهېږم چې ته به یې بده ګڼې خو زه هم د خپل زړه واکداره یم، داسې به یې د مینې تر سینده پورې باسم، چې په اوبو به یې شونډې هم لمدې نه شي، خو کاش چې داسې هیڅ نه وای شوي، تا ته مې ځکه خبر درکړ، چې که سبا یې را سره ووینې هسې نه زړه دې مات شي. اوس مې مشرغواړې، نورې خبرې به بیا وکړو.

سبا ستا په تمه

مېګن

ستا ځوانه شهزادګۍ

د فکر او اندېښنې په دوه لارې کې پاتې شوم. تر ډېره ګوته په غاښ، کمپیوټر ته غلی ناست وم او پیغام مې ور ته بیا بیا لوسته...

دلته زما په زړه هغه د اندېښنو او شکونوغرونه ورو ورو ویلي کېدل.

د هغې د مینې څپې مې نورې هم په زړه کې په شور شوې، زه غریب بې وسه او هغه د نړۍ د پرمختللې ځمکې ښکلې ښاپیرۍ او بیا دومره زړه خوږې غیرت او ننګ...

دلته د قدرت مرسته د ستایلو وه، هغه لارې چارې چې زما له تصوره هم لېرې وې، پخپله به مې سترګو ته غوړېدې او د مېګن مینې او

خواخوږۍ خو رانه د ځمکې د سر خان جوړاوه، کله کله به دومره غره شوم، چې د نورو مینه به را ته هسې ټوکې ښکاره شوې.

کور ته روان شوم، نن شپه مې حالت ښه و، خبرې مې هم وکړې، د نورو شپو په څېرسم له واره بام ته و نه ختم. د کور غړي حیران وو، یوه ویل نن دې څنګه شعر جاري شوی، نور کله خو سم نېغ بام ته پورته کېدې.

د هغې خبرې مې له سترګو پرده لېرې کړه، خو د اوس لپاره مې په ژبه ځواب نه جوړېده او یوازې په تشه یوه خوله خندا ترې روان شوم.

***

پاس اسمان نن ډېر رنګین ښکارېده، ما سره چې په ذهن کې د خپلې ځوانې شهزادګۍ کوم تصویر و، د هغې په سیالۍ کې سپوږمۍ د خپل حسن زور ښکاره کاوه خو هڅه یې بې ځایه وه، ما ته به ورپورې خندا راغله، کله به مې پرې زړه خوږ شو، مخ به مې ترې واړوه، په بله ډډه به شوم... نه پوهېږم څنګه او څه وخت خوب راغلی ؤ، خو سهر مې ځان ښه احساسوه، لکه سړی چې له ښې سترې وروسته دمه شي.

هو! د نور کله په څېر مې سترګې سرې او سترغلي له شوګیر څخه نه وو پړسېدلي. ښیښې ته مې وکتل ځان را ته ډېر ښکلی ښکارېده او ولې به ښکلی نه وم د چا په سترګو کې اوسېدم.

په تادۍ باندې له کوره ووتم، هوایي ډګر ته په رسېدو مې ولیدل چې ویلیم لومړۍ دروازې ته راغلی دی، له ورنېږدې کیدو سره یې وویل:

- السلام علیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی ؤ لا یې په زور زېر الفاظ او کلیمات نه وو زده کړي، بیا یې وویل، څنګه پرون دې په سر درد ؤ؟

ما ته مې ملګرې وویل، اوس څنګه یې؟

هغه ته مې په اوږه لاس کېښود، مننه مې ترې وکړه، هغه وویل، خلک په کتار کې ډېر دي، زه او ته به په لنډه لاره ولاړ شو.

سمه ده زه یې له ځانه مخکې کړم او له سلګونو خلکو یې تېر کړم، په کتار کې مې یو هم خپل کس و نه لیده، هغوی چې له ما سره وو ټول دننه تللي وو، ویلیم وویل:

- ملګریه! نن به زه، ته او هغه ((مېګن)) ډوډۍ یو ځای خورو

- هن، رښتیا وایې!!

- هو! بېګا یې ما ته وویل، چې ښه هلک سره را له د لیدو زمینه برابره کړه.

ویلیم په رتبه کې تر مېګن مشر و او دا صلاحیت یې درلوده، چې سره وګوري، کیني او خبرې وکړي.

ویلیم ته مې له دې وړاندې د هغه په وینا یو ساعت او یو لاکټ د هغه د مېرمن لپاره تحفه راوړي وو. نن یې را ته له غوره تېره کړه چې ډېر یې خوښ شوي.

ما ترې مننه وکړه، هغه وویل:

- څنګه مېګن ته به دې هم څه راوړي وي؟ ښه ده لومړی یې زه وګورم.

ما ورته کړه:

نا، دومره زړه مې نه دی کړی او څه چې مې کړي هغه مې هم په خوارۍ پرې منلي.

هغه غلی و، خو زه یې د اصلي خبرې راپورته کولو ته رسولی وم، نو مې ورته وویل:

- خو ویلیم!

- وایه! مهرباني

- هغې ما ته بېګا پیغام رالېږلی و

ټول مې ور ته په ټکي - ټکي تشریح کړ.

نه پوهېږم، د ویلیم تندی ولې ګونځې او ټنډه تروه شوه، یوه شېبه غلی شو، بیا یې وویل: که هغه وغواړي تا له ځان سره امریکا ته بیولی شي او د ګډ ژوند پرېکړه هم کولای شي.

زه رابیداره شوم، ومې پوښت:

- هغه به را سره دومره اوږده وپالي؟

- ضرور، خو په یو شرط چې مینه د زړه له تله وي

دلته نو نری مسکی شو ویې ویل:

- که چل در سره وکړي، بیا به څه کېږي؟

ما وویل:

- هو! هر څه کولی شي

بېرته یې خبره له ټوکو را پېله کړه:

نا دومره ظلم به نه کوي

هغه روان شو، ماته یې وویل، ته لږ ودرېږه! زه موټر راوباسم.

له پارک څخه یې موټر را وویست، خپل ځای ته لاړو، دوه موټر چلوونکي یې پاتې کړل او نورو ته یې د کېناستو وویل، لومړی یې ورته د کار ساحه او د کار طریقه وښوده او بېرته یې راوستل، چې مشینونه له ځان سره واخلي او د کار ساحې ته ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیم وویل، راځه تر هغې چې د دوی د مشینونو هوا پوره کیږي او د کار ځای ته ځي، ملګري ته دې ووایه چې ستاسې چای وڅښو.

- ولې نه

باغچه ګل استاد په چای کې ماهر او مسلکي ؤ، زما خونې ته مخامخ خونه د هغه وه، ویل صیبه زه به ښه زیږ چای درته تیار کړم.

چای تیار شو، موږ خپلې خبرې کولې، چای مو په خبرو خبرو کې وڅښه، د ویلم نه مې یوه خبره هم په زړه پټه کې نه شوه ساتلی.

زما د خپلو اندېښنو بیا بیا یادولو او په اړه یې د هغه راګړولو ترڅنګ هغه ته د سر په کاسه کې په کراتو، کراتو اوبو ورکولو سربېره یې کله هم راته تندی نه و تریو کړی او په سړه سینه به یې ځوابولم او ډاډه کولم.

***

هغه زما او د مېګن ترمنځ د پل په څېر و، په خبرو خبرو کې ور ته مخابره وشوه، خولې یې پاکې کړې، خولۍ یې له ځمکې پورته کړه، د الوتکو کېناستو لیکې په لور روان شو، هلته یې موټر یوې غاړې ته ودراوه، ټوپک یې اوږې ته کړ، ښه چې نږدې شو یو لوړ رتبه مشر یې ولاړ ؤ، له سلام وروسته یې ور ته امر وکړ، چې دوه فرشي موټرې راوله، له هاغه الوتکې سامان په کې واچوه او خوړن ځي ته یې ولېږه.

بیا د الوتکې خوا ته راغلو، د سامان کښته کولو طریقه او ترتیب یې ور وښودل، بېرته ولاړ و، موټرې مو راوستې او هماغسې مو وکړل.

د همدغه پټې یا پخې (لیکې) په غاړه به هغه هیلوکوپترې ودرېدې، چې کار به په کې وو، یانې کوم ځای به یې مات ؤ، هغه به یې

جوړوه.

موږ په همدغه غاړه روان وو، چې یو مشر امریکایي راغږ کړ، ودرېدو ویل یو ټانکر اوبه پکار دي، دلته یې واچوه، ډېره دوړه ده، کار کوو.

ویلیم ما ته وکاته، ما ویل، زه به یې راولم ته ځه، هسې هم ځای نږدې دی، هغه خوښه کړه.

ولاړم ټانکر مې راوست او ډرېور ته مې لارښوونه وکړه، زه ورته کرار ودرېدم، شا ته مې ناځاپه یو درب شو، چې ومې کتل نجلۍ پیلوټه وه، له خندا شنه شوه.

- ډېر ووېرېدې.

زه ورته یوازې مسک شوم، هغه د هیلوکوپټر دننه نوته، ما اوږده ساه واخیسته، هغه له وروسته د یوه قوي نارینه په څېر ښکارېده، خو چې به مخامخ شوه تعجب به سړي کاوه. مشر امریکایي راغی کوم چا چې را ته د ټانکر ویلي وو، بلا شربتونه په لاس راورسېد، ویل دا واخله. پیلوټې هم د څه راوړو اشاره کړې وه خو ده پوره کړل، درې واړه ودرېدو او د اوبو له شیندلو څخه خوند اخلو، خو زه په زړه کې د ویلیم د وعدې پوره کېدو په انتظار یم، د دوی کار پوره شو، ولاړو دغه دی ویلیم هم راورسېد، ویل زه ځم ته له یو موټر سره هلته راځه. ډېر په بېړه یې موټر راتاو کړ.

موټر مې له ځان سره واخیست، د پخې لیکې په کوز سر چې راتاو شو را ته په سل مترۍ کې د دوو کانتیرو په سر دوه امریکنۍ تر سترګو شوې، داسې چې د سیوري لپاره یې نرۍ چوپال وهلی او یوازې ډېر معمولي ځایونه یې پټ کړي او نورې سپینې وړانګې داسې چې توري عینکې یې په سترګو وې، پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معشوق استاد ته مې وویل:

- استغفرالله

نږدې ؤ چې موټر ترې بلې خواته ولاړ شي، ژر یې بېرته کابو کړ، ودرېده، نجونو چې ولیدو ژر یې بنینونه پر خېټو کش کړل.

***

غرمه راورسېده کار مو خلاص کړ، معشوق استاد ته مې وویل، ته څه زه له ویلیم سره ډوډۍ خورم.

- ښه سمه ده.

موټر ته په ختو یو څه له ځان سره وبوربېده، بیا مسکی شو، ورغلم، څنګه مسکی شوې؟

- هسې مړه! دا پېرنګیان هم خدای ښه ښایسته پیدا کړي دي.

ما ور ته وویل، پیرنګیان به یې انګریزانو ته ویل، دا خو امریکایان دي، ویل څه پرواه کوي، یو شان بېزوګان دي.

یوه شېبه ور ته غلی وم، بیا مې ورته په مات زړه وویل، استاده! حوصله پر ځای کړه، د دوی همدا دنیا ده او همدا مزې دي او رښتیا څه مزې دي، له هغه لس زره کېلومتره لیرې دنیا نه راغلي دي، شپه ورځ کار، له ټوپک او مرمیو سره لوبې، سختي او درانه بارونه ګرځول، دا نو څه مزې دي.

دې سره معشوق استاد روان شو، لیدل مې چې ویلیم ډېر په تېزه راروان و، په تمه وم، چې خوا ته به مې ودرېږي، خو له ما هم تېر شو وړاندې یې کلک بریک ونیو، بېرته په شا راغی او خوله یې له خندا ډکه وه.

اشاره یې وکړه:

- راخېژه! بیا یې موټر ډېر تېز راتاوکړ او مخ په خوړنځي روان شو.

خوړنځي ته چې راورسېدو موټر یې په پارک کې ودراوه او ننوتو.

قانون دا ؤ چې هر امریکایي به یو لوی پتنوس چې پکې بېل بېل کورونه وو راخیسته او د خپلې خوښې څیزونه به یې پکې اچول. دلته چې ما دومره ډېر شیونه ولیدل هغه د مرغیو د پیو خبره مې رایاده شوه چې یو د مرغۍ پۍ نه وې، نور هر څه وو. رښتیا هم هر څه وو، اشپزان یې اکثره افغانان وو، ما ترې پوښتل چې حلال خواړه راوښایه، کور یې ودان هماغسې یې وکړل.

ویلیم چې له وړاندې ځای او وخت ټاکلی و همالته کېناستو. مېګن (زما ځوانه شهزادګۍ) له وړاندې ناسته وه، ډېر وږی شوی او تږی شوی وم، خو چې مېګن مې ولیده...

دومره زه یم یاره ستا د دیدن تږی

چې دې مخ ته کړم نظر اوبه اوبه شم

لوږه او تنده را څخه سم له واره والوتل هغوی ډوډۍ وخوړه ما هسې څکې څکې وکړې، مېګن به په نرو سپینو ګوتو مړۍ داسې خوړه چې به یې مخې ته هر څومره موړ ناست وو په نورو خوړو به یې لاس پورې کاوه. ویلیم له ډوډۍ وروسته راخیستي شربت څخه سر خلاص کړ، زما او د هغه نظر سره غبرګ شول، بوتل یې پر مېز کېښود لږ غلی شو او بیا یې مېګن ته مخ واړوه:

- زه ځم، بیا بېرته راځم، تر هغې خپلې خبرې وکړئ. مېګن ما ته وکاته، ویل اودې لیده، ویلیم ته یې په پسته لهجه وویل:

- مننه!

مېګن څنګل په مېز کېښوده، زما او د هغې د خولې او غوړونو تر منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصله دومره وه چې سره د ساه وږم مو پر یو بل لګېده. د قاب کاشوغه یې په کیڼ لاس پر مېز ټکوله، یو څه سوچ کې شوه بیا یې سر راپورته کړ، په سړه ساه یې وویل:

- ښه، ښه هلکه!

له ټوکې وروسته یې غاړه پورته کړه

نه پوهېږم چې ولې مې زړه هغسې نه دی، لکه له دې وړاندې چې و.

زه ور ته خاموش شوم

بیا یې وویل، زموږ خلک ډېر ازاد دي، خو زه ولې هغسې ازاده مرغۍ نه یم او لکه په یو زندان کې چې بنده یم، دلته مې له دندې روح او زړه دواړه نور سترې شوي دي.

بیا لږه په فکر کې شوه، ژر یې وویل:

- هو رښتیا، هغه د تورپوستي فکر مه کوه، پر هغه بحث نه کوو، څنګه چې مې درته ویلي هماغه شان ور سره کوم.

خو اوس را ته ووایه؛ چې دلته زما لږه موده پاتې ده او له دې ځایه ځمه، ځکه مې دومره وختي خبر کړې، چې ستا په حالت وپوهېږم.

ما ور ته زړه غټ کړ، پاکه مې ور ته وویله:

- زما خوښه یې او مینه در سره لرم، ته که دلته یې که هلته او یا په بل هر ځای کې زما د زړه په ژورو کې به دې د مینې او یادونو کور ودان وي، ستا تله به زما په زړه کې ستا مینه مړه نه کړي او زه به ټول عمر د خپل زړه په هدیره کې ستا د مینې په مزار د اوښکو ډیوې بلې ساتم.

زما خبرې یې راپرې کړې:

- زه پوهېږم ځکه خو درسره دومره اړیکه ساتم او په دې چې ته زما

هم ډېر خوښېږې.

یوه شېبه چپ شوم، بیا مې وویل:

- نو چې داسې ده لار راوښایه؟

هغې راته خپله بې وسې رامخې ته کړه، ویې ویل، امریکنی نجونې او زلمي د شوق او ذوق له مخې دلته راځي او ډېر له مجبورۍ، چې یوه یې زه هم یم. زه مې مور او پلار ډېره کوچنۍ پرېښې یم، په سختو تنګو کې رالویه شوې یم...

دلته د مېګن غټې سترګې په اوښکو ډنډ شوې، ژر یې اوبه ور پورته کړې، ساه یې واخیسته، بیا یې وویل:

- نه غواړم چې نوره وځورېږم، خو څه وکړم، څومره چې د ښه ژوند په هیله یم هومره له ګړنګونو لوېږم...

په مخ را ماته اوښکه یې په ګوتو ورانه کړه، نوره داسې غلې شوه چې ماته یې نه راالیدل

ما یې د ډاډه کېدو له پاره وویل:

- ای مېګن! ته خو ډېره شوخه او خندنۍ وې، اوس دې څنګه هغه هر څه هېر کړل. حوصله دې برابره کړه، په دې ژورو او لوړو پسې ضرور هواره وي.

غلې شوه، بیا یې وویل، هسې نه خلک متوجه شي، نورې خبرې به بیا وکړو، خو دا خبره یاده لره چې ته ښه یې ته د هر چا خوښېږې.

زه یې خوشاله کړم، څه مې ویل، خو هغه راوړاندې شوه:

- ښه، نو ښه هلکه راځه دغه پتنوس دې در سره راواخله، په دې بله لاره وځو.

خالي پتنوسونه به په کثافت دانو کې اچول کېدل، بهر راووتو د لرګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړو اوږدو خونو په منځ کې دوه په دوه ورو ورو تر يو ځايه روان وو، داسې چې نه هغې څه ويل او نه خبرې کولې.

د بېلېدو په وخت يې را ته مخ راواړوه، ودرېده له مينې، درد او خوږو تودې شونډې يې زما پر وچو شونډو کېښودې، نرۍ مسکې شوه، د لاس په اشاره يې مخه ښه او د بيا ليدو ژمنه وکړه.

***

د تل په څېر مې ورته تر پناه کېدو پورې وکتل، باغ باغ راستون شوم، تر ډېره پورې مې نه څه خوړل او نه څکل او نه مې ورته زړه کېده.

ويليم ويل، څنګه څه خبرې مو وشوې؟

- هو ډېرې او ډېره مننه له تا نه يار!

- نا هيڅ خبره نه ده

ويليم په قد کې د چنارقدو ملګرو په کتار کې راته، دنګ نرى ځوان داسې چې له شوخۍ سره يې اخلاق او نزاکت هم بې بېلګې وو او زړه سوی خو يې داسې ؤ لکه دی چې پوځي نه بلکه د خير ښېګڼې په کومه مؤسسه کې وي.

ورځ ډېره ښه وه ټولې کړنې زما له زړه سره سمې وې، د خپلې ځوانې شهزادګۍ د ناستې د اوښکو، سلګو او خنداګانو خبرې مې بيا بيا په ذهن او زړه راورېدې، د ميګن د يادونو په همدې باران کې کور ته ورسېدم.

مور مې کټ د ديواله سيوري ته راوړ، دواړه ناست وو، مور مې وويل، زويه په دې کار کې دې څه پيسې درکوي نه؟

زه لږ رانېغ شوم، ولې په کور کې خو به څه کمی نه وي؟

- هو! زويه ځينې سوداوې تمامې شوي، ځکه مې درته ياده کړه.

دې سره ماته هم احساس وشو، چې د خپلې ځوانې شهزادګۍ په مينه کې مې د مياشتې پوره وتو او د بلې د څو ورځې اوړېدو ته هېڅ پام نه دی. د مور د رايادولو سره له کوره راووتم، دفتر ته چې ورسېدم رئيس چېرته روان ؤ، چلوونکي يې موټرغروه. له سټرې مشيو وروسته مې ورته وويل، که څه هم دوه درې ورځې اوښتي، خو زما فکر نه و اوس مې روپۍ پکار دي.

رئيس لومړی غوسه غوندې شو، بيا يې وخندل، ويل ورشه انجينير صاحب به درته پيسې درکړي او لږ کار مې هم در سره ؤ، خو څه سبا به پرې وغږېږو، نور څه خبره نه وه، خو خارجيانو يوه بله پروژه هم رالېږلې، همالته په ميدان کې ور سره هغه هم پيل کوو.

- سمه ده سبا چې راغلم بيا به خبرې وکړو، اوس ځم چې کور ته سودا يوسم

له هغه نه په روانېدو مې ښار کې سودا برابره کړه او د ماښام په خړو مې د کور لاره ونيوه.

***

اوږده شپه له مېګن سره د تېرې ورځې کيسې پوره کولو په تمه تېره شوه او چې سبا شو نور هم په تلوسه کې شوم، څومره چې لا ر وهم هومره مې زړه د صبر واګې پرېږدي.

هوايي ډګر لومړۍ دروازې ته په سل مترۍ کې بلا لوی کتار د لويو ګاډو او کانتينرونو جوړ و. داود چې پرون خپل ماشين د جوړولو لپاره را ايستلی ؤ، شا ته بند پاتې و، زه يې چې وليدم، ويل دا به څنګه شي؟

پلی روان شوم، دروازې ته چې ورسېدم، د افغاني ساتونکو مشر مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګری شوی و، ور ته ومې ویل، که هاغه سړی مخکې را دننه کړې، منته به وي، هغه ویل یو څو دقیقې صبر دې وکړي چې دا راننوتي خلک او ګاډي تالاشي کړو، هغه به پسې راننباسو. مشر مې له داود سره مخ کړ او زه ترې ننوتم.

اکثره موټر چلوونکو به موټر د خرابېدو په بانه بهر ویستل، خو پټ به یې تېل له ګاډو خرڅول، له ټانکو نه به یې په پېپ ایستل او ځینو خو به پکې دوه دوه ټانکۍ لګولې وې او په داسې هنر به یې غلا کوله، چې امریکایان به هم پرې نه پوهېدل.

تنخوا به یې دومره وه چې ایله یې پرې پر دغه ډالري فضا او ګرانه ګرانۍ کې ځانونه ساتلی شول، خو چې میاشت به تېرېده، هر چا به ځان ته یو موټر درولی و.

هر څوک پرې له ورایه پوهېده، چې دلته یوازې په تنخواه څوک کار نه کوي او نه یې په تنخوا کار کېږي. سوله ساتي عسکرو هم ور سره لاس درلود او د چا خبره ګټې یې سره شریکې وې. نه یوازې تېل بلکه په هر څه چې به یې لاس بر شو اسره به یې نه کوله او په دغه لوبه کې هر مسلمان ور ګډ ؤ او داسې روا یې ګڼله لکه په جهاد کې چې یې غنیمت موندلی وي.

په هوایي ډګر کې دننه کارګرو به د نورو درغلیو او غلاوو په څنګ د بهرنیو ځواکونو کارول شوي او نیمه کارول شوي وسایل، کمره، پلش، میموري، کمپیوټر، د لرګیو تختې او ډېر نور وسایل بهر راایستل او هلته به یې په لوړو نرخونو په خلکو پلورل.

د دوی نه ډېرې ګوتې د هغو په غوړیو کې وې، چې ساختماني شرکتونه او انجوګانې یې درلودې، دوی دننه په څو کلونو کې

دومره وپړسېدل، چې خپلې جامې پکې تنګې شوې، موټرې، کورونه، ملکیتونه او د ژوند ډېرې نورې اسانتیاوې پیدا کړې.

په تېرو کلونو کې چې څومره پیسې افغانستان ته راغلې په دغه ډول لګول شوي، د یوې پروژې د لګښت نه به هغه اضافي لګښتونه ډېر وو، چې د پروژې پلي کوونکو ته به په واک کې ورکول کېدل.

په افغانستان کې د فساد جرړې له همدې انجوایزم د لارې خورې شوې، غلا، درغلي او ټګي د دغه بازار یو معیار جوړ شو، بې له دې چې دننه په ښارونو او کلیو کې یو ناانډوله اقتصادي وده منځ ته راغله، په کلیو او ښارونو کې د وګړو ترمنځ څو طبقه ایز نظام ته لمن ووهل شوه.

په مکمله توګه داسې یوه خړه فضا جوړه شوه، چې هرڅه پکې د ګټو په بنیاد وو، قناعت ورک شو. په ساختماني کارونو او پروژو کې داسې یو دود خپل شو، چې وطن سره د چل او دوکې نه پرته یې بله مانا نه درلوده.

د پروژو دوران یوه بله نادوده هم درلوده، هغه ډلې چې د وسله والو په نوم به جنګېدې، هغوی هم په لرو پرتو سیمو کې په پلي کېدونکو پروژو کې خپله ونډه غوښته، دې حالت به سړي ته د کونړ او نورستان د ګرانبیه ډبرو کانونه او د قربانیو غوښې وریادولې، چې په برخو به وېشل کېدې.

دننه په هوایي ډګر کې په سور لمر او ترخو دوړو سربېره، دغه راز کړنو او ځان ځانۍ څو واره دې ته تیار کړم، چې نوره دنده پرېږدم، خو د کورغم، یوازیتوب او نورو ستونزو به مې پښې وتړلې.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نرۍ اوسپنيزه جالۍ (لار) چې ور سم شوم ميګن ولاړه وه او تور مشين يې په لاس کې نيولی او د دننه تلونکو کسانو سترګې ګوري.

ما ته يې پام نه و، له تالاشۍ وروسته ورننوتم، زه چې ورننېږدې شوم هغه په څه شي پسې کښته شوه، چې بېرته راپورته شوه زه يې نېغ مخ ته ولاړ وم. مسکۍ شوه، عکس چې يې واخيست په شونډو يې ژبه تېره کړه، ويل سبا جمعه ده او بله ورځ د مېلې ده، هلته به مېله کې وينو.

- سمه ده!

روان شوم، د هغې د ليدو خواږه ډېر وو، خو د بېلتون درد يې هم زما داسې ملګری و، چې درد يې زړه نه شو زغملی، خو به يې قدرتي خوشبويي زما د زړه او ځان پر بام داسې خورې وې، چې:

څوک وايي بې رنګه يم او ټول رنګونه نـه لـرم

تاو مې له وجود دی لکـه زېـړه زرغونـه جانـان

بيا ليدو او وعدې به مې ژوند نور هم بهار بهار کړ، هغه وېره او ګيله چې به مې له نصيب او ژوند څخه درلوده، د مېګن له ښکلې خولې راوتلې وعدې به بيخي رانه هېره کړه...

قربان دې له وعدو شم زما عمر يې کـړو ډېـر

همداسې په نېټو پسې نېټـې دي چـې راځـي

لا د کارت اخيستو مېز ته ولاړ وم، چې کارت واخلم او ووځم، خو امريکايي نه زما کارت ورک و، مخ يې د کارتونو خوا ته اړولی و، د نظر غټې عينکې يې پر سترګو وې.

زما ورته زړه تنګ شو، ورته مې وويل:

لکه چې نوی يې؟!

مخ يې راوګرځاوه، ويل هو! بيا يې را ته وويل:

د کارت شمېره دې څو ده؟

ما ويل، دومره...

بيا يې هم پيدا نکړ، ويل ته يې پيژنې؟

زما پرې سم له واره نظر ولګېد، هو هاغه دی

زما شاته نور کارمندان هم کتار ولاړ وو، په نمبر به کارت ورکول کېده. کارت يې راکړ، څنګ چې مې غاړې ته اچوه، يو دم د توپ ډز اواز شو.

په ډګر کې ځای پر ځای لګيدلي لوډسپيکرونو کې د لارښووونوغږونه پورته شول، زما تر شا ټول ولاړ کسان يې بېرته ستانه کړل او زه انتظار ځي ته ننوتم.

هلته ولاړو عسکرو مخابرې له بډو راوکښلې، خپلو مشرانو سره په اړيکه کې شول، افغاني عسکرو هم خرش پرش جوړ کړل.

زه چې له خپلو ملګرو سره په يو کونج کې ناست وم چې زموږ امريکايي هم راشي. هغه راغی، ما ور ته وويل، دا نور خو نه پرېږدې؟

ويل راځئ هغوی به خپل کار کوي، بهر ته چې ووتو ربښتيا هم حالات ترينګلي ښکارېدل او فضا غمجنه او وېرېدونکې وه. ما ترې په اړه وپوښتل، خو څه يې و نه ويل، همدومره چې خير دی.

نن ويليم موټر ډېر په بېړه روان کړ ځای ته په رسېدو يې له واره د دوه مشينونو د ببولو وويل، چلوونکو ګاډي چالان کړل او ځان سره مو روان کړل، دا هغه ځای و چې د دغه ډګر پوله وه او مخې ته يې اغزن تارونه لګېدلي وو. په بل امريکايي اوږده فرش ګاډي کې خالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیسکوګانې راورسېدې، څلور پینځه عسکرو ژر ژر ودرولې او موږ ته یې د ژر ژر ډکېدو وویل. خاوره مو له ځمکې راپِستله او بېرته به همغه مشین په هیسکوګانو کې اچوله. فکر مې راغی چې دا ځای د دوی دفاعي ځای دی.

ډزې یو څه تم شوې وې، خو لکه چې د راتلونکي لپاره یې ځانونه خوندي کول، کار چې خلاص شو، ویلیم را ته وویل، دلته د ټېلو لپاره ذخیرې راوړو باید چې ساحه ور ته بې خطره وي.

ما ور ته ووې ما خو فکر کاوه چې ګوندې...

خبره یې را پرې کړه، ویل نا! دا ډزې خو هر وخت کیږي د هغې لپاره موږ وسایل او چمتووالی په پام کې لرو.

اوس دا ډېر مهم ؤ ساعت لکه چې ناوخته دی. ځۍ چې څو ډوډۍ وخورو موږ چې ځان جوړوه، بیا په لوډسپیکر کې د لارو د ټړلو غږونه پورته شول... ویلیم وویل، لږ صبر به وکړو، بې پیلوټه الوتکه پورته کوي.

زه حیران شوم، ورته مې وویل، نو الوتکه خو په ټاکلي ځای کې اېښودل کیږي چې له هغه ځایه یو دم الوزي، ویل نا د هر څه لپاره خپل اصول دي، موږ په هغې که نه پوهیږو خو ولې ډېره قیمتي الوتکه ده او دا په ریموټ پاڅول کیږي او له همدې څخه کنټرولیږي.

له کوم ځای څخه چې الوتکه راباسل کېده او پاڅول کېده، هر څه زموږ پر وړاندې او له نږدې وو. له یو لوی تالار ډوله ګودام څخه چې له اوسپنیزو دېوالونو او چت څخه جوړ ؤ، په داسې حال کې چې هر ډول موټرې او پلې لارې ټړل شوې وې له تالاره یوه کوچنۍ بې

پېلوټه الوتکه چې دوه امریکایانو ورسره نیولې وه مخ په لیکه ورو ورو راروان وو.

د اوسپنیزې پړوۍ په څېر جوړ کړې ټاکلي ځای کې یې ځای پر ځای کړه، بیا یې چالان کړه، ښه شیبه وروسته چې اواز یې ښه تېز شو او غوړونه یې نور کښول، لکه مرغۍ چې د سړې له لاسه والوزي له خپل ځایه دغه شان والوته. ما په زړه کې وویل، خدایه! بیا به د چا خونې رنګوي...

له الوتو سره د لارو ایله کېدو اجازه وشوه او موږ هم روان شو.

تر خپل ځای پورې مې ذهن د بې پېلوټه الوتکې له بمبار او ورانیو سره روان و، په خبرونو سربېره مې له ډېرو خولو څخه د دغه بې اجله ناولې الوتکې په اړه نادودې اورېدلې وې، ځکه خو مې ترې نفرت او کرکه کېده. که څه هم دوی به د تخنیک او کمپیوټر خبرې کولې چې رسا هدف ولي، خو له ړندې بمبارۍ یې څوک نه شول منکرېدی.

خپل دمه ځای ته په رسېدو هم دغو فکرونو پرېښنښودم، په همدې فکر کې په خونه کې نه پوهېږم څنګه ویده شوی وم، ستړیا او اندېښنه چې ډېره شي خوب سړی وړي.

یو وخت قلندري استاد له غېږې ګوتې وښورولم، صاحبه! ناوخته دی، ډوډۍ مو تا ته ایساره کړې، د لمونځ وخت هم دی، هسې نه هغه کافر راشي بیا چېرته که کار ته ځې چې...

***

نن ماښام کور ته له تلو وړاندې دفتر ته ورغلم، رئیس صیب ناست ؤ، خولې پرې راماتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې برېښنا نشته؟
- نه کنه مړه، دا د جنراتور والا دې خدای خوار نه کي؛ هر وخت وايي جنراتور خراب دی.
- بيل به مو نه وي ورکړی
- نا هلکه د بيل خبره نه ده
بيا يې خولې پاکې کړې، ويل څنګه ؤ کارونه!
- خير خيريت دی.
- څنګه امريکايان خو کوم شکايت نه لري؟
- امريکايان يې نلري، خو موږ يې لرو
- هغه څنګه؟
لږ مسکی شوم، بيا مې ورته ورو وويل، پخپله په يخو کوټو کې وي او موږ لکه مجرمان په تودو ورانو خونو کې، يو پکي غم که يې هم راته خوړلی وای ښه به وه، ډېره ګرمي ده.
ريس په دې خبره کې کومه دلچسپي وانخيسته، بيا مې ورته د پيسو وويل، چې مياشت پوره ده، که هغه راکړي.
انجينر ته يې غږ کړ، هغه ويل، پيسې ورځ دوو کې امريکايان رالېږي، دی دې هم وروسته راشي.
سبا ته جمعه وه او بله ورځ يې راته د تنخواه اخيستو وويل.
د مېګن راکړې وعدې سيوري ته به اوړيدم را اوړيدم، شپه تيره شوه او په يخو اوبو مې ولامبل، که ناراستي مې ورکه شي.
د دندې پر لور روان شوم، تر دروازې پورې په خپل حالت کې وم، خو چې د کتار انتظار ته مخامخ شوم ګرمۍ د خپل وروستني زور ازموينه کوله، چيرته يوه پاڼه هم نه خوځېده، تر دې چې زما نوبت

راته، اسمان کې وريځې غرونه، غرونه تر سترګو شوې.
دلته زما پر زړه د خوښۍ وريځې را خورې شوې او د چا ياد مې له سترګو باران راوټوکاوه. په همدې تلوسه کې وم چې ژر مېګن ووينم.
دوه ورځې جدايي چيرته زغميده، خو بيا هم تېره شوه، خو د لته د څو شيبو انتظار او تلوسه لا زوروونکې او بوږ نوونکې وه.
له تالاشۍ څخه تيريدل نه وو سم عذاب و خو ننوتم، مېګن ولاړه وه، له تود هرکلي وروسته يې راته د دود او اصولو له مخې د سترګو عکس واخست.
نه پوهېږم چې مېګن چا ته کتلي وو، چې د پاسنۍ شونډې او پوزې تر منځ مخ برخې ته نږدې يې تور خال وهلی ؤ.
زما ډېر خوښ شو په اړه مې يې ترې وپوښتل:
- ستاسې د رنجو خال نه دی، په قلم مې وهلی، څنګه خوند کوي؟
غلی شوم او په زړه کې مې په وياړ د تخيل په ژبه نرۍ ته وويل:
خالونه په سپين مخ وهي شوخی نه ناخبره
د خدای په کار کې کار لري ګناه کوي کافره
ويل څنګه غلی شوې؟
ما ورته وويل، زما په زړه کې چې څه تير شوهغه ستا په ژبه نشم ويلی، چې ته پرې پوه شې.
مشين يې بل امريکايي ته ورکړ، ويل ته راځه!
د خونې کونج ته ودريدو، وه ويل:
- اوس ووايه! هر څومره چې ويلی شې
ما ورته د پورته شعر مانا وکړه، شونډې يې زور کړې، لاس يې راوړاندې کړ، دا ځل يې د اوږې په ځای په مخ وړې وړې څپېړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې او په خاموشه ژبه یې راته د تلو او هلته د لیدو وویل.

زه لا د کارت خونې ته نه وم ختلی چې را غبږ یې کړ، ودریدم، هغه را ورسیده تیګا وهلې غوندې مې غوږ ته رانېږدې شوه:

نن د میلې ورځ ده، په یاد خو دې ده، سودا کوم، یو څه شیان دي هغه به راته واخلې.

- په سترګو، خو څو بجې راځې؟

د لږ فکر نه وروسته یې وویل:

- یوه بجه، یا لږ وخته به راشم

سره له دې چې دغه وخت زموږ د ډوډۍ او لمانځه وي، خو هغې ته مې ډاډ ورکړ.

***

ویلیم نن په څنډ راغی، ما ترې وپوښتل، ویل یوه لیدنه مو وه او رښتیا نن کار کم دی، خوته به راسره یې.

ما ورته وویل:

- نن له مېګن سره ژمنه لرم

- څو بجې

- پوره یوه بجه

- ښه نو بیا خو بخت هم ښه کار کوي، نن تر دولسو کار کوو، ایسته ورځ تر رخصتۍ ستا ده.

- رښتیا وایې؟!

- ما نو کله درواغ ویلي؟

- مننه یار

- څه لوی کار خو مې نه دی کړی

زه روان شوم، هغه ته څه خبره ورياده شوه:

- هی، هی!! یوه پوښتنه کوم

زه ورستون شوم، مهرباني!

- په پښتو کې دې ته............ څه وايي؟

- په پښتو کې دې ته وايي (ډيره ګرمي ده)

په خندا شو، څو ځله یې تکرار کړه، اخر یې داسې وویل:

(ډیره ګارمي ده)

ما ورته کړه: ته پښتو زده کولی شې.

هغه وویل:

زما هم خوښیږي- خو زما د خونې ملګری چې د دندې ډیره برخه یې په شمال کې تیره کړې، د هغه فارسي خوښیږي.

ما ورته وویل:

د هغه لپاره فارسي ژبی ژباړن وګوره او ستا چې پښتو خوښیږي زما هم انګلیسي ستا لپاره خوښه ده.

ویل نا ـ د مېګن لپاره دې خوښیږي، دې خبرې سره ښه ډېر مسکی شو، بیا یې وویل:

راځه چې کار خلاص کړو

کار ته روان شو، د انتظار هر شېبه په ډېرې سختۍ تیریده، یو لور ته د مېګن د لیدو خوښۍ په زړه، زړه کې نڅولم، له بلې خوا ساعت په لاس بیا بیا کتو سودايي کولم، هر څه چې وو، خو وخت هم صبر نه کاوه تیریده، دولس بجې شوې، تقدير د مرستې زنګ ووهه، ولاړو ډوډۍ مې هسې د معمول په څیر دوه مړۍ و خوړه، مخ لاس مې پرېمينځل، جامې مې بدلې کړې او د امام الدين په ټانکر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت سپرې مې هم وواهه...
وېښته مې لامده کړل او بیا مې ږمنځ کړل، د مېګن د وعدې سیورې ډېر یخ و او لیدلو خو یې بیل رنګ او خوند درلود، په کومه لاره چې میلې ته راتله ورته په انتظار ودریدم. له خوښۍ نه مې د وجود ټول غړي بیل، بیل ښوریدل، په زړه کې ورته د هرکلي او خبرو لپاره د الفاظو په ترتیبولو بوخت وم، هسې نه په احساساتو کې را څخه داسې کومه کلمه ونه ویل شي چې د هغې د زړه ماتې او زما د پېښمانۍ سبب شي.
په همدې کې وم، چې د انتظار لمن مې را ټوله شوه، مېګن ټوپک په غاړه او نیم لباس په تن له اوسپنیز دیواله را ښکاره شوه، میده مزل یې زړونه زور کول، داسې چې:

په لاره ورو ځه پښې د پرېوځه
ستا د قدم لاندې مې زړه دی وبه چوینه

د هغې په را نږدې کیدو سره مې زړه د سینې بریدونه نړول، خوښۍ او اندېښنې دواړو خپله وسه کوله، اخر د چا لیده او د کوم مخ دیدن و.
لا خو ګامه وړاندې وه چې راغږ یې کړ، مسکۍ وه، لاس یې پورته کړ:
- زه ښه یم، تاسو؟
- زه خو تر اوسه دومره ښه نه وم، خو اوس ډېر ښه یم
هغه رانږدې شوه، لاس یې راکړ، په شایې وټپولم، ویې ویل:
له چا ښه یې؟
- له ناروغۍ

یوه خوږه خندا یې بیا راڅالۍ کړه، داسې چې په شا لاړه، د مرۍ رګونه یې وځلیدل، بیرته یې سر ښکته کړ، سترګو یې راڼه شبنم وڅڅول، په خپل طلایي وېښتانو یې لاس تیر کړ او روان شو.
داسې خوښ، ازاد او بې پروا روان وو، چې فکر کېده د نړۍ کومه بله څنډه ده، ټوله لاره ورسره ښکلې ښکارېده، متوازن وجود، ښکلی مخ او د ښایستونو له ملکې سره یوځای د میلې په ور ورننوتو. ډېر خلک ورته هک پک شول، حیران به شول، له خپلې دوکانداری به بیزاره شول ان یونیم به پخپلو کې غلي غلي وویل: ـمړه! دا زموږ نو څه ژوند دی
یو نیم دوکاندار څخه چې به مو د کوم څیز په اړه پوښتنه وکړه، بې اختیاره به یې یو څه له خولې ووتل...
ننني دیدار څه بل رنګ او خوند درلود، هره خوا عطرینه، خوږه او زړه یخوونکې فضا بریښیده. یو دم مې فکر ته راغله، چې سودا ژر ژر وکړو او له دې ځایه ووځو، هسې نه پاتې سترګې چې یې دا نه ده لیدلې، له روزګاره پاتې نه شي.
په غوږ کې مې ورته وویل، په خوښۍ یې راسره ومنله، شیان مو واخستل، یو پلاستیک هغې او بل ما له سودا ډک روان کړل، بهر چې راووتو بټوې ته یې لاس تیر کړ.
- ماویل څه کوې؟
- پیسې درکوم
ما ویل نا خیر دی، ما ورکړې، هیڅ خبره نه ده، خو ټینګه شوه ویل، که ته همداسې کوې، نو بیا به نوره سودا له تا پټه کوم.
ځکه زه خجالت احساسوم، همدومره بس دی چې له ګرانۍ مې

ژغورې...

ما ویل زه که درته د زړه خبره وکړم وبه یې منې؟

- ته خو یې ووایه!!

- نا لومړی ژمنه وکه؟

ښې او کین لوري ته یې ولیدل

- سمه ده

- مېګن داسې خبره ده چې څه زماپه وس پوره وي، ته په کې تینګار مه کوه او چې بیا نه کېده، تاته به یې وایم.

و یې ویل، سمه ده

روان شو- زما دمه ځای په لاره کې و، چې راورسېده هغې ته مې د دمې وویل، خو ویل نه ته له ماسره ولاړ شه.

ما ویل، هلته خو به یې څوک بده نه ګڼي؟

ویل، نه څه خبره به نه وي. دواړه روان شو، خیمې ته په ورننوتو دوه نورې امریکایي پیغلې خپلو کمپیوټرونو ته ناستې وې، زموږ په لیدو راولاړې شوې، مېګن ته یې وویل:

- د سودا مئینې! بیا دې ټول بازار اخیستی

میګن ورته په ویاړ وویل:

هو، دا ټول خو ددې ځوان په برکت

- هغه څنګه؟

میګن ورته د شنبې د ورځې د میلې ټوله ټګي تشریح کړه، هغوی ته یې وویل:

- موږ ته یې په ډالرو راکوي او ده ته یې په افغانیو- ډیر توپیر کوي.

هغوی دواړو وویل:

- ښه، نو چې داسې ده، موږ ته یې هم اخله کنه؟

- ولې نه، څه مو چې پکارېدل یوازې احوال راکوئ.

مېګن پلاستیکونه په خپل کټ کېښودل، له یخچال نه یې یخ شربتونه راواخیستل، یو یې خلاص کړ او ماته یې مخې ته کېښود. هغه هم راسره یوې خواته کیناسته، لاس یې زما په شا تیر کړ، ویل څنګه په فکر کې شوې؟

ما په یو څه وارخطایې سره مخ ورواړوه، بیا مې زړه وکړ، ما هم ترې لاس چاپیره کړ، خپل تندی یې زما تندي سره ولګوه، مسکی شوه. په میز ایښې شربت یې راکړ، په ښې لاس مې ونیوه، یو غړپ مې ترې وکړ، خو زړه مې د اوبو پر ځای د هغې ګلابي شونډو ښکلیدو ته پسخېده.

لکه چې را باندې پوه شوه، په اشاره یې وویل، نجونې ناستې دي، سترګه یې هم کیمنډله، خو د زړه یخنې مې شیبه په شیبه ډېریدله، غوښتل مې سړو نیولی زړه مې د هغې غېږې په تاو تود کړم.

نجونې لکه زمونږ په اندېښنو چې پوهېدلې وې مخونه یې واړول، هغې تلوسې او په اور او انګار پوخ شوي انتظار د خوړلنې او خوند غوټې سپړلې.

یو بل ته په سترګو کې خبرې وې، په ژبه ګیلې او په شونډو نه سړېدونکې تنده لکه په دښتو کې د پېریانو د غرمې تنرونه همداسې الوتله، خپله یوه نړۍ وه او د خیال په وزرونو د دې نړۍ به هسک الوت نور نشم تصویر کولی...

خپل لاسونه یې لکه د لمر سپینې وړانګې او د ګلابونو څانګې زما په لاسونو کې بند په بند او ګوته په ګوته راغاړې کړل. د مینې د دریاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورو ته ښکته کېده وو، شونډې، سترګې او ژبه خاموشه وو، زړه لکه د اوبو نه چې کب وتلی وي، درزا یې سلګیو ته ډېره ورته وه.

د بې هوښۍ له دنیا رابهر شو، هغې په موسکا د مخه ښې په دود بدرګه کړم او په غریو سره بیل شو. لار راته تیاره ښکارېده، یوې غاړې ته د غز ونې لاندې کیناستم، ونې ته مې تکیه وکړه، لاس مې په تندي کیښود او د ارمان اوبو واخیستم.

هیڅ پایلې ته ونه رسیدم، خو په رخصتیدو کې چې دمېګن زړه خوږې ته مې فکر شو د امید او هیلو ګلونه مې په زړه کې وټوکیدل او د بیا دغه راز ناستې په تکل له خپل ځایه پاڅیدم.

***

له ځان او جهان نه نا خبره یوازې په خپل فکر کې ډوب د خپل دمه ځای پر ځای د هوایي ډګر لویې دروازې ته روان شوم، کارت مې ورکړ او کورته لاړم، چې ساه مې ښه واخیسته، فکر راغی ساعت ته مې وکتل پوره درې ساعته له خپل وخته څخه مخکې راغلی وم.

هغې سره د دې ځل ناستې، خبرو او وخت تېرولو څه بل رنګ راوړی و، اوس نو د مینې اور لا پسې لمبه کیده، زړه هیڅ وار نه کاوه، په زړه کې د صبر، زغم او امید ځای لوټل کېده او ځای یې داسې بې صبرۍ نیوه، چې نه پرې پوهېدم.

ټولې ورځې د کار تر څنګ د یو بل لیدنې او څو خبرو کولو لپاره وخت جوړولو هڅې وې، ژبه سر ته رسول وو، کټ مټ لکه یو زړه چې له دواړو زړونو رغېدلی وي.

جمعه وه له لمانځه نه چې راوګرځیدم، زنګ راغی، غږ د امریکایي و، زما امنیتي مسوول، ویل چیرته یې؟

هغه ته مې د ځای په اړه وویل، په خندا شو، ویل سبا درسره یو جوړه تورې عینکې راوړه!

- ښه په دواړو سترګو، نور

- ښه وخت- سبا وینو

- ضرور ګورو

له لنډو خبرو وروسته یې په فکر شوم، څه عجیبه راز دی کنه، د وخت قدر له همدوی خلکو سره ډېر دی، ځکه چې پر ارزښت یې پوه دي او همدا وخت دی چې تر هر څه لوړه شتمني ده. په دوه درې ثانیو کې خبرې او هغه هم پوره خبرې، زمونږ خلک خو یو سلام په یوه دقیقه کې که ایله پوره کړي، بیا د جوړ پخیر خبرې، خو یې له کیسې نه کمې نه وي او چې اصل خبره درسره کوي، نو کارت یې وهلی وي.

دا یې هسې یو مثال و، که سړی رښتیا ووایي، نو زمونږ د لټۍ او پاتې کیدو یو ستر لامل دغه د وخت په ارزښت ناخبري ده.

مور ډوډۍ پسې د چایو ډېره کلکه شوه، ما که هر څو ویل چې ګرمي ده، خو هغې په بېل دلیل د چایو څښلو ته پاتې کړم، هغې ویل دري ژبي وایي ګرم خوره او ګرم اغونده، ځکه وسپنه په وسپنه ماتیږي.

دا خبره یې ځکه سمه وه چې ما په ژمي کې یو امریکایي ولید، چې له یخنۍ ریږدېده او د کوکاکولا یخ بوتل یې په لاس کې و، شیبه په شیبه به یې ترې غړپ کاوه.

ماترې لامل وپوښت، ویل تاسو څه فکر کوئ؟

ما ورته وویل، موږ په ژمي کې تاوده او په اوړي کې ساړه خورو.

مسکی شو او د سر په ښوریدو یې زما ځواب ناسم وګاڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه اوړي کې هم لکه ستاسو د وطن ځينې سيمې ډېرې تودې دي، بې له يخو ګوزاره نه شي، خو موږ په ژمي کې هم يخ څښناک غوره ګڼو.

همدغه شان يوه ورځ يو بهرني هندوانه وخوړه، خو ما چاى څښه، سم له واره يې د شنو چايو پياله هم ځانته ډکه کړه، ما ويل ما اوريدلي چې بيا په نس درد راولي او پړسوي يې؟

هغه زما په دې خبره ترې ژر ژر دوه درې وارې د چايو پياله ورپورته کړه او ټوله يې په سر واړوله.

ښه شيبه چې وشوه ويل بس دى؟ اوس خو پوه شوې کنه چې دا خبرې سمې نه دي!

***

په کور کې مې يوازيتوب زړه تنګ کړ، بهر ووتم، ډېر مزل نه وروسته د سيند په غاړه يوې ډبرې ته تکيه شوم او د سوچ په کرليچونو د مېګن د يادونو نړۍ ته ورسيدم، د تخيل نړۍ جوړه شوه، شنه غرونه او تپې ودريدې، طبعي ښکلاوې او ښايستونه راوټوکيدل...

بې ويرې او بې ترهې زمانې خپل وزرونه وغړول فضا رنګينه او معطره شوه، د مينې مرغانو سندرې پيل کړې، ونې او بوټي د نرې خواږه ياد موسيقۍ ته په ګډا شول.

ګلونو يې استقبال ته ځانونه وغوړول، بخملي شنې قالينې خورې شوې، دلر زرينو وړانګو يې بدرګه کوله را روانه وه، را نږدې شوه، نرۍ سپينې واورينې ليچې يې را چاپيره کړې، ما هم ترې د ارمان ډکه غاړه واخيسته او په غاړه غاړه کې يو بل ته په خاموشه ژبه ګويا

شو...

لکه څوک چې ويده وي خوب ويني او راويښ شي، هېڅ نه وو، د مېګن يادونه رانه تللي وو، سپېره له شوره ډکه ځمکه پاتې وه او اوس ورځ لړه لړه ماښام په خپلو خړو کې رانغاړله.

سهر چې دندې ته روانېدم، خپل امنيتي مسوول لپاره مې تورې عينکې راواخيستې او روان شوم، لوى ور نه تېر شوم، ښه وختي و، ګڼه ګوڼه دومره نه وه، ايله دوه کسان را نه مخې ته وو، هغوى هم زما په ليدو نوبت ما ته راکړ، ما ويل، نه نه درځئ.

زه لکه څه چې مې ورک کړي وي، ښکته پورته مې سترګې واړولې، د نظر باز مې ژر ژر د هغې په لټه يو بل خوا وګرځېده، خو تنده يې ماته نه شوه، تالاشي مې ورکړه، دعکس اخېستو په خونه مې لا پښه نه وه ايښې چې مېګن مې په لومړي ځل دومره له خندا په ډکه خوله، داسې چې په شاه اوړي، وليده. يو څه حيرانۍ ونيوم، د خندا څپې يې چې لږ راکابو شوې، خوله يې خبرې ته جوړه کړه:

- ما درته کاته چې تا يو خوا بل خوا نظر ګرځوو، لکه د لېوني اوړېدې راوړېدې، هن راکه لاس دې.

د لاس په نيوو يې خپلې سينې ته نېږدې کړم، ما هم چې پرون د سيند په غاړه کوم خيالي جنت جوړ کړى و، همغه شان وشوه.

خو د هغې دنده وه او زه هم د کار لپاره دننه روان وم، نو ژر مې سترګه ورته ونيوه، عکس يې واخيست، له خپل امنيتي مسوول سره مې مېګن ته هم يو جوړه نازکه تورې عينکې اخيستې وې، هغه چې مې ورکړې، نو ډېرې يې خوښې کړې او له زړه خوشاله شوه.

عينکې يې واخيستې، په سترګو يې کېښودې، مخامخ ائينې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېده، خندا یې د اننګو ګلونه وسپړل، ما په زړه کې خپل ځان ته ډېرې ښېرې وکړې...

هغه په هغو تورو عینکو کې نوره هم ښکلې ښکارېده، زه څه خبر وم، ما خو ویل چې لمر تېز دی او لکه د هوسۍ غټې خمارې سترګې به یې د لمر له وړانګو خوندي شي او بیا ماسره خو دا وېره وه چې:

هغه یوه لېونۍ دوه سترګې یې دوه لېونۍ
څنګه مې خدای کړلې وژلو ته جوړه لېونۍ

د هغې سترګې چې په تورو ښیښو کې بندې شوې، نو د مخ ښکلا یې د وسله والو غوندې د ترپ و خرپ حملې شروع کړې. عینکې په سترګو ائینې ته ولاړه وه، کله کله به یې په خپلو څنو هم لاسونه تېر کړل، په همدې خوښۍ خوښۍ کې یې د مننې توري له سرو شونډو راوورېدل.

ما ورته ویل، په پاتې پنځوسو نمرو کې مې درنه شل نمرې نورې هم کمې کړې، په خندا یې وویل:

څنګه؟

- ولې دې مننه وکړه؟
- ښه ښه بخښنه غواړم، پام مې نه شو
- لس نمرې نورې هم کمې شوې
- څه وشو؟
- ښښنه دې وغوښته
- بس بس، نو بیخي دې ناکامه کړم، ایله پنځلس نومرې پاتې شوې

د هغې خبرې ډېرې له خونده ډکې وې، لامو تنده نه وه ماته چې یوه ډله مزدوران راورسېدل، په یو بل پسې ودرېدل.

په نه زړه مې ورته وویل:

- ښه نو لاړ به شم
- سمه ده بیا وینو

***

همداسې ورځې شپې تېرېدې، کله سره لیدل او کله نه، خو یو وخت داسې راغی چې هغه د لرو غرونو او ځنګلونو ښکلې مرغۍ داسې ورکه شوه، چې نه یې د خبرو زمزمې وې او نه یې د خندا هغه شرکنده شېبې.

په داسې حال کې چې د دومره ناڅاپي بېلتون هېڅ غږ یې راباندې نه و کړی، ورځې اوونۍ او اوونۍ میاشتو ته ورسېدې، برېښنلیک یې ځواب نه راکاوه. یوه ورځ طاهر خان، چې زموږ د دفتر د ایمیل لېږنې او کتنې دنده یې درلوده او زما ادرس چې له وړاندې مې د لیدلو لپاره ورکړی و، راته زنګ وواهه.

ویل یو ایمیل درته راغلی، نور یې څه ونه ویل، کور چې مې دفتر ته نږدې و په منډه ورسېدم، نېغ په وره ورننوتم او ساه نیولی ودرېدم.

کوم دی کوم دی؟ چا رالېږلی؟ څه یې لیکلي؟

ټولې پوښتنې مې دومره وارخطا وې، چې له هغه مې لاره ورکه کړه

- لږ یې را ته ولوله!

هغه په خندا وویل:

- لولم یې! ته خو لږ وار راکه

طاهر خان له ما سره ډېره خواخوږي درلوده، ویل یې لږه حوصله جوړه کړه، ډېرې خوږې خبرې یې لیکلې دي، نسوار یې واچول.

زړه همداسې په ټوپونو و، سترګې وارخطاوې چې کله به په هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لفظونو لګېږي، ځواني شهزادګۍ به ورته هم ډېر ليدلي وي او د غوږونو پردې، خو لکه د هغې سندريزو خبرو جل چې نيولي وي.

ليکلي يې وو:

هلو!

ترهر څه د مخه لپې لپې بښنه، خير دی که مې هغه پاتې نمبرې نورې هم له لاسه وځي، خو بيا هم وايم چې بښنه، بښنه...

ته به حيران يې، نه پوهېږم حالت به دې څنګه وي، ورځې به څنګه وي او د هوايي ډګر فضا به په زړه وي که به نه وي، خو زه درنه بښنه غواړم چې په ځنډ ځواب او احوال درکوم.

موږ په شپږو مياشتو کې يو ځل د چکر لپاره بهر هيواد ته ځو، خو دا ځل زما چکر په بل هيواد کې په دنده واوښت، شپږ مياشتې وروسته درځم، ته مه خپه کېږه.

ستا د مينې د چينار تلپاتي سيوري په ارمان

ستا ميګن

مننه

يوه شېبه لکه ساه ختلی ناست وم بيا مې لاړې تېرې کړې او د پاتو شپږو مياشتو تېرېدو په فکر کې شوم. هغه لنډۍ به ډېره ذهن ته راتله، چې:

ماته دې لرې شپې بانه کړې

تا د بېلتون په غرونو واړول کلونه

څومره چې مې له جدايي نه بد راتلل، څومره چې مې ترې ځان ژغوره، وسه مې کوله، په لپو لپو دوعاګانې، خو هر څه سيند يوړل، راغله، جدايي راغله، په ښکاره يې وويل، شپږ مياشتې...

***

شپږ مياشتې هم د بېلتانه په نوم قيد کې تېرې شوې او په همدې تلوسه کې يم چې کله به اوس له دې بې خوندې دروازې څخه وځم او د بهرړنګا، ازاده فضا، د مينې او ښکلا په سپرلي به مې سترګې لګېږي...

دوه درې ورځې نورې هم پرې واوښتې، د دندې ځای ته روان يم، د مېلې په ځای مې سترګې ولګېدې، ميداني خالي وه، خو تصور هماغه ګڼه ګوڼې او رنګينۍ ته يوړم، چې مېګن پکې سودا کوله. بيا مې مخ هغې لورې ته واړوه چې مېګن به پرې راروانه وه او مېلې ته به راتله، لکه خوب چې وينم، رښتيا هم مېګن راروانه وه.

حيران شوم، ځان ته مې پام شو، ويښ وم، خوب نه و، رښتيا راروانه وه. د مينې او ښکلا په سپرلي مې سترګې ولګيدې، خزان لکه د زېړو پاڼو د هغې د ديدن ورمو په مخه کړی و.

مېګن وه، نوره نو رانږدې شوې وه، زما له خوښۍ او پوره اوږد زړه چاودي انتظار وروسته مې زړه نرۍ شوی و، سترګې مې له اوښکو ډنډ شوې، هغه هم يوه شېبه غلې ودرېده او زه هم په خوله ګونګ او د هغې هر کلي ته مې يوازې خپلې اوښکې پرېښودې، داسې چې تر اخره مې رايسارې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې را اوږد کړ، زما په اوښکو يې خپل ګلابي پوس لاس تېر کړ، ما وويل:

چې سترګې پټې کړم خوږېږي مې بانړه له درده

نوره هم را جوخته شوه:

فرهــاده څــومره رومــاني انځــور دی

شـيرين مـې اينبـې پـه پرهـر لاسـونه

نرۍ دنګه غاړه، داسې چې پکې د دواړو زړونو اوږدې سترېا د دمې اوږده سا واخيسته.

ښه چې ارام شو، په خپل وريښمين لاس يې زما لاس ونيو، زور يې کړ، ويل ځه چې کانتين ته ځو...

نه هغې څه ويل نه ما، ورسېدو، کانتين ته ننوتو هغه ما ته ګوري زه هغې ته، مسکۍ شوه غاړه يې تازه کړه، ويل زه خو جوس او چپس اخلم او ته؟

- سمه ده زه هم

شيان مو را واخيسته، بهر راووتو، خوراک هم کوو او خبرې هم، ټولې د تېر بېلتانه د درد خبرې...

ســتا اخيســتې نامــه ببرتــه ببرتــه اورم

د بېلتــون دا غرونــه څــومره انګــازن دي

خبرې ډېرې وې او اخر له اوږدې مودې وروسته ليدل وو، خو مخابره ورته وشوه.

- ښه هلکه! زه ځم او اوس خو راغلم، دنده هم را تر غاړې ده او ته هم کارمن يې. نو تر بيا ښه وختونه.

زه خپل کار ته او هغه خپل کار ته روانه شوه، غرمه وه، خپلې خونې

ته ننوتم، ناست نه وم، چې معشوق استاد راغږ کړ:

- هغه کافره! درته غږ کوي

معشوق استاد ته مې داسې وليدل، چې ګنې خبرو سره دې پام کوه! بهر ووتم، په لاس کې يې د شربتو او بسکټو کارتن نيولی، ما ترې زر ونيوه، ويل زه هم در سره ډوډۍ خورم.

په خوښۍ مې ورته وويل:

- هله راځه دننه راځه!

د هغې په راننوتو ټول کارمندان او موټر چلوونکي حيران شو، ټولو پکې سترګې وګنډلې، ما ورته مخ واړوه، پوه شول او ببرته خپلو خپلو خونو ته ننوتل، ډوډۍ مو چې وخوړه، ميګن وويل:

- خوند يې وکه

ما وويل:

- ما هم نن ايله په خوند ډوډۍ وخوړه

ويل يې بيګاه مې هم خوب نه دی کړی او ډېر خوب راځي ما ويل که همدلته ويده شې ستونزه خو به نه وي؟

ويل يې دوه ساعته وخت لرم، هيڅ خبره نه ده، ځای مې ورته جوړ کړ، له پرېوتو سره سم يې سترګې د خوب په رنجو تورې شوې، خو زموږ خونه کې چې پکی نه ؤ او لړه غونډې ګرمي هم وه، ښه شېبه وروسته يې په تندي نرۍ نرۍ خوله لکه د پرخې وځلېده.

خو دا چې خوب له ډېرې سترېا او يا له ډېر خپګان څخه سړي ته ورځي، نو خولو او ګرمۍ پرې ژر اغېز و نه کړ، خو خوب يې هم ډېر و نه کړی شو او ژر راپورته شوه. يوې خوا بلې خوا يې وکتل، له څېرې يې خاموشه غوسه تويېده، زه يې چې يو څه په واټن کې ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدم، بېرته یې د تندي ګونځې خوړې کړې، ویل ښښنه غواړم.
ما ورته وویل، زه ښښنه غواړم، چې مې په دې کنډر، بې برېښنا او ورانه خونه کې درته د ویده کېدو وویل، که پخپله ایرکنډیشني خونه کې پرته وی، خوب به دې ښه پوره شوی و.
هغې څه ونه ویل، ځان یې راټول کړ، ټوپک یې غاړې ته واچوه، پاڅېده، زه هم ور سره ورو ورو تر شا روان شوم، تر یو ځایه سره مله وو، نور نو چې ترې زه بېرته راروانېدم مخه ښه مو وکړله، ودرېده مخ یې راواړوه، ویل زه چې بې طبعې شم ځان را ته ګډوډ ښکاري، ما ویل زه پوه نه شوم؟
نرۍ وخندېده، ویل زه چې له خوبه پورته شم ځان ومینځم او بیا له چا سره ګورم نو وایم چې لیده مې پر هغې بوج نه شي.
- هو هو پوه شوم، خو نا دا ستا خپل فکر دی او ما ته خو اوس تر بل هر وخت ډېره ښکلې ښکاري.
لاندې شونډه یې په پاسني غاښ ونیوله، زور یې کړه ویل هن...
خو ښه هلکه! څه یو احساس خو را ته وشو او هغه دا چې اوس پوهه شوم چې تاسو څومره سختۍ زغمئ.
ما وی هو ته رښتیا وایې، زموږ په پښتو کې متل دی چې موږ د وږي له حاله څه خبر دی؟
- هو زه همدغه وایم
- خیر! تېرېږي
په نه زړه یې مخ ستون کړ او د لاس په ښورولو یې مخه ښه وکړه، ښه چې مې له سترګو لرې شوه، نو راوګرځېدم.
رښتیا دا تخیل هم څه بې بریده نرۍ ده، لویدیځوال ترې سراسر

بې نیازه او بېګانه اوسیږي، هغوی ته پخپل ساینس او وسایلو ډېر ناز دی. موږ د اسیا، ختیځ او په ځانګړې توګه افغانان خدای ورکړو دغو هغو پرمختللو او لوړو نعمتونو څخه یوازې د همدغه تخیل په مټ خوند اخلو.
خیر! زما ټول فکر، ټول تصور او خیال په هر ځای کې هغه ځوانه شهزادګۍ لټوله او ټول زړه مې د هغې له یادونو ډک شوی و.
کله کله به مې په خیالونو کې لکه د ګل په خپل ډنډر راماته مسکۍ شوه، زه به هم لمبو ته شوم او د هغې په انځور ایستلو به مې لاس کړ. بس په همدې به مې زړه ډاډه کاوه چې زړګیه! ځنې منزل لار نه لري، په حوصله سر کیږي، خو زما لپاره په خپلېدو سربېره د هغې هره ادا ځان ته نرۍ درلوده، پکې ورک به شوم.

کله چې په فکر کې داستا شمه
لاړ شمه له ځانه خو بیا راشمه

او دا خو رښتیا دي چې درد او غم، ژوند اوږدوي غځوي او کله چې دغه نه وي ژوند هم په منډه وي، په خوند او رنګ یې سړی نه پوهیږي او بیا د مینې درد او خوند دغه پیکه ژوندون دومره خوږ کړي، چې په هرې شېبې پسې یو ارمان وي، یوه هیله وي.

***

زمونږ کارکوونکي ټیم لیډر امریکایي راباندې پوهېدلی و، چې له ځانه سره مې خبرې کولې، ټول په خندا وو، امریکایي ډېر پوهېده، په خندا یې وویل:
- ښکلې ده!! څومره درباندې ګرانه ده؟
هغه لګیا وو، ویل یې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر یې ستا حالت خراب کړی، که زه درته یو څه ووایم، نو دومره ژورو ته یې مه اچوه، بیا به یې په هېرېدو نه پوهېږې او دا داسې ښایستونه دي، چې ولیدل شي او هېر شي.

هغه زما په حالت چې له بل هر وخت ډېر دردېدلی وي، ځکه په سترګو کې د اوښکو له دنډو یې معلومه وه.

ما یې ټولې خبرې او مشورې په یوه سوړ اسویلي بدرګه کړې، لکه چې ورته وایم:

- نه کېږي یار! اوس نه کېږي...

هو ورته ومې ویل، کېنه، کېناست، ګوره دا چې هغه راباندې څومره ګرانه او په زړه کې مې څومره ځای لري، نو د دې لپاره اوس ډېر لفظونه پکار دي، هغه دومره ښکلې ده او هره شېبه داسې ښکاري چې ته وا دا اوس یې ګورم، څه درته ووایم! هر ځل لیده یې داسې وي، بیا بیا له سینې زړه باسي، خو هغه زمونږه د بابا خبره:

زړه که یو وي ما دی تا لره درکړی
مګر نورو لره نور زړونه پیدا کړم

بس زړه هماغه یو وي، چې دې ځوانې شهزادګۍ وړی او دا چې بیا بیا د وړلو هڅه کوي، نو د هغې د ښایست له جادو بل نوم نه ورسره جوړېږي.

زما زړه د هغې د ژوند د هغې کتاب په لټه کې دی، دا یې جوړوله، ورانوله او بیا ترې دغسې یو انځور جوړېده.

له کومې ورځې یې چې لاس راکړی اوس مې هم له لاسه خوشبو راځي، د هغې یاد مې تل د زړه ور ټکوي او له سترګو مې لکه سیوری نه ځي.

امریکایي مې را ته په خوله لاس کېښود، ویل بس دی، ودې ژړولم، مایي لاس لرې کړ:

اوس واوره نو که څوک غږ و نه کړي تر سبا یې هم د ښایت او مینې دا سندرې سندرې خبرې نه تمامېږي، خو چې لیدل مې د هغې سترګو رښتیا هم نور د اوښکو بندونه راماتول.

غلی شوم، په لومړي ځل مې له مېګن نه وروسته د یوه بل امریکایي په سترګو کې اوښکې ولیدې.

د هغې له اوښکو سره راته د هغوی د جنګ کیسې رایادې شوې، هغه سیاستونه، چې دغسې د ویلي ویلي زړونو خلک یې د سرو اورونو جنګونو ته رادننه کړي دي.

دغسې ډېر نور هم وو، چې هېڅ د جګړې لپاره نه وو پیداشوي، هغه ځوانه شهزادګۍ چې باید د خپل وطن په رڼا رڼا ښارونو کې وای، نن دې سیاستي او ډرامه‌یي جنګونو داسې غرونو او تړو ته راوړې وه، چې په خوب یې نه وي لیدلې.

خو که د جنګ په ځای په نړۍ کې د مینې او انساني همدردۍ په تار سره د ژوند برهرونه راټول شي، نو امن به بیا د وینو په تویولو نه د سپرلیو غوندې د ګلونو په سپړلو راشي.

امریکایي روان شو، په خبرو مې ورله سر په درد کړ، چې څو ګامه لاړ پرې مې غږ کړ:

ـ ستا د خوښې چای...

په خندا شو، ویل، اوس همدومره وخت و، بیا راځم

***

دوه درې ورځې هوایي ډګر ته لاړم، خو څوک مې ونه لیدل، خلک به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وو، خو ما چې څوک لیدل غوښته او زړه ته مې پرې دمه راتله هغه څوک نه وو، کله به ډاډه شوم، چې چرته به په پوځي کاروان کې تللې وي او را به شي...

خو ورځې ډېرې تېرې شوې، مېګن غیب شوه، ویلیم هم څو ورځې رانغی، وروسته خبر شوم، چې هغه بل ولایت ته په دنده تللی.

اوس نو ښه سم یوازې شوی وم، په میګن پسې مې نورې سترګې له خپلو ځایونو او زړه له سینې په راوتو و، هېڅوک نه وو، چې پوښتنه ترې وکړم. هر ځای مې ولټوه، هره خېمه او دفتر مې ولید، مګر نه مې هغه ولیده او نه مې یې په اړه څه معلومات پیداکړل.

خو څه، هېڅ نه وو، د هوايي ډګر لارو او سړکونو هم څه نه ویل، ماته هم نورې دا لارې داسې وې چې پردۍ مې ګڼلې، روان به وم په ځان پسې به مې ولیدل، چې اوس به راځي او لاس به په لاس کې راکوي...

ماښام چې لاړم ایمیل مې ولید، حال احوال نه و، پوه شوم، چې د هغې سندرمارې مرغۍ وخت پوره شوی او تللې. بې واره مې خولې ته هغه نیمه لنډۍ راغله:

په مسافرو مَېن مه شې

اوس نو له هغې پرته یوازې هوايي ډګر نه، چې د هغې په شتون راته جنت و، ټول ژوند بې خونده و او هغه ځای خو بې له دې وران و. ډاډه شوم چې هغه نوره نه شته، هغه بیا نه راځي او ما هم د هغې لپاره د دې دیوالونو ترمنځ د ژوند ورځې تېرولې، نو فکر راغی، چې دلته پاتې کېدل به مې لویه بې وفايي وي، څه که هغې راپوره کړه، خو هغه مجبوره وه او که اوس نه وای، نو وروسته به خامخا له دې

ځایه تله، ځکه خو مې بې وفا نه شوه ګڼلی.

په همدې فکر او حقیقت چې دلته دنده مې د هغې لپاره وه، نو لاړم کارت مې وسپاره او له ډګره د تل لپاره ووتم. له لوی وره سره ودرېدم، خو ژر مې سترګو ته هغه شېبه ودرېده چې په لومړي ځل یې راته د سترګې عکس اخیسته، نېږدې وه چې سر راباندې وچورلي.

پوره یوه میاشت وروسته مې خپل ایمیل بېرته کړ، چې لیدل مې نوی پېغام راغلی و، لیکلي یې وو:

مخه ښه!

ترې لاندې د ښښنې جمله لیکلې وه او لاندې متن یې داسې و:

دا تاب مې نه لاره، چې پخپله ناڅاپي تلنه دې خبر کړم، هغه درد مې نه شو درکولای، ما ویل زړه دې مات نه شي او چې کله به مې د مخه ښې سخت الفاظ را په زړه کړل، نو زړه به مې ویل، نا!! له ښه هلکه څنګه مخه ښه وغواړم؟؟

له هماغې شېبې، چې ستاسې په هوايي ډګر کې مې دا فکر وکړ ایله اوس په دې راسره زړه راضي شو، چې درته ولیکم:

زه! بې وفا

تا وګټله!!

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library